

Paradisisk mikrolivsfilosofi

av

Lars Larsen

2018

Ingen copyright. Boken tillhör ”Public Domain”

Förord

I alla tider har människan drömt om paradiset, om att kunna återgå till ett förlorat paradys. Vanligen har man förlagt det till en andevärldshimmel, där allt ska bli bra. Men kanske har vi suttit på skatten här hemma, utan att vi visste om det, precis som i Paolo Coelhos bok ”Alkemisten”? Kanske lever vi mitt bland paradisiska varelser, utan att fatta det, utan att kunna se det? Kanske man måste böja sin stolta rygg för lågt för att man ska vilja se det? Att paradiset i själva verket ligger i det vi försmår och ignorerar och aktar för ringa? I det lilla, i det fördolda, i mikrolivet? Att detta är Eden, vårt paradisiska urhem, varifrån vi kommer och dit vi skall? Detta är en farlig men ljuvlig tanke som uppstigit i mig på sistone, en tanke som få tänkt, jag känner inga andra filosofer eller religiösa tänkare som tänkt tanken. Det är gissningar, spekulationer, kanske önsketänkande, men vi måste våga tänka tanken. Ty om det är sant är det sannerligen en ljuvlig tillvaro vi lever i.

Min mikrolivsfilosofi är en naturlig påföljd av hela min övriga ekofilosofi och naturmystik, där jag bara tar de yttersta konsekvenserna av mitt tänkande, ganska typiskt för mig. Och ytterst är det en hoppets filosofi, en kärlekens filosofi, som vill att allt ska sluta gott.

Boken består av redigerade blogginlägg från bloggen ”För naturens skull”, www.universalist.blogg.se, under juni och juli 2018.

Lars Larsen, Stockholm, 9.7.2018

Solveigs vuggesång

Sov, du dyreste Gutten min!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Gutten har siddet på sin Moders Fang.
De to har leget hele Livsdagen lang.
Gutten har hvilet ved sin Moders Bryst
hele Livsdagen lang.
Gud signe dig, min Lyst!
Gutten har ligget til mit Hjerte tæt
hele Livsdagen lang.
Nu er han så træt.
Sov, du dyreste Gutten min!
Sov! Sov!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Sov! Sov!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Sov, du dyreste Gutten min!

(Edvard Grieg)

Mitt lilla svaga hopp om att leva vidare efter döden

Den 10.5. i år hände något märkligt. Jag hade gått i två veckor på en fjärdedels dos psykmediciner, och kände mig allt mer levande i själen. Den natten fick jag inte sova, utan blev istället fylld av en paradisk ande, "Jesu ande". Kärnan i denna ande var den djupa tilliten till att livet är något fundamentalt gott, som man inte behöver vara rädd för, och att man därför kan våga leva fullt ut, och inte vara rädd att man ska bli ond om man "släpper taget". "Vilar i den tillit som skapar världen", diktade Karin Boye. Det var denna tillit jag blev fylld av då.

Visserligen gick det åt helvete sen, nästa dag, ty jag brände mig på civilisationen och fick mani, ångest och ytterligare sömnlöshet. Jag hamnade gå tillbaka på medicineringen. Men jag ska aldrig glömma detta "dop i Den Helige Ande".

Sedan denna natt har det hänt något underligt med min filosofi. Jag vill inte längre sluta existera när jag dör. Livet är för ljuvligt, dvs. naturen är för ljuvlig. Det är ju så att när man är riktigt lycklig, vill man inte att lyckan ska ta slut. Men när man har det tungt, vill man att det tunga ska ta slut. Är det inte bara i helvetet som man vill sluta existera? Och jag har varit i helvetet, psykiatrins helvete. Det var när jag varit två år på tunga mediciner, längre än någonsin förr, som jag ville sluta existera när jag dör (mycket p.g.a. hemska biverkningar som en kronisk smutsighets- och skamkänsla i skallen, som jag trodde aldrig skulle gå bort) Och jag ville också att mänskligheten skulle dö ut, som mitt sista hopp om att naturen skulle kunna räddas. Inte särskilt hoppfullt, varken det ena eller andra.

Jag vill dock inte leva i evighet i någon andevärld, ty då blir det genast himmel och helvete, vilket är mig motbjudande. Och jag vill nog inte bli människa i nästa liv, så länge civilisationen råder. Men det är inte någon vanlig reinkarnationslära jag hoppas på, utan en väldigt underlig själavandringlära, som jag delvis presenterat för första gången i min ekoteologiska bok "Djurisk teologi. Paradisets återkomst" (2010) (se avsnittet "Djurisk esoterik"). Den går ut på att vi inte har någon mellanperiod i andevärlden, utan att vara inkarnerade, efter att vi dör, utan vi går genast in i nästa inkarnation i dödsstunden, och vissa har förvisso en nära döden-upplevelse, men detta bara på dödens gräns, inte efter döden utan att vara inkarnerade (förvisso kan man inleda sin nästa inkarnation drömmande). Andevärlden är en illusionär värld utan objektiv existens, ungefär som våra nattliga drömmar. Min själavandringlära kräver inga mirakler, inget övernaturligt, ty jag tror vi lever vidare i vår kropps mikronivåer, som bakterie eller kroppscell (troligtvis bakterie, ty dem har vi överlägset flest av). Om vårt medvetande är förmöget att skapa ett helt kosmos i nära döden-upplevelsorna, som vi går in i och tror är verkligt, varför skulle det då vara så svårt att krympa ner till mikronivåerna, och leva vidare som bakterie eller cell? Det är faktiskt avsevärt enklare, och kräver inga mirakler. Däremot blir vår själs förvandling så total, att många nog behöver en nära döden-upplevelse för att förbereda sig för det nya, så att övergången går smidigt. Men ju närmare man levat naturen som människa, desto lättare blir övergången.

Varför behövs inget övernaturligt? Jo, ty man kan tänka sig att precis som vår kropp inte slutar existera bara för att den dör, utan omvandlas totalt istället, precis så går det med vårt medvetande, som faktiskt också är en del av vår kropp. Varför måste just det sluta

existera? Inget slutar existera i naturen, allt bara omvandlas, ibland totalt. Hur naturligt är det inte att tänka sig att även medvetandet är en del av naturens kretslopp, och omvandlas i döden istället för att förintas? Det finns faktiskt inga urfolk som inte tror på reinkarnation i någon form, det finns ateistiska urfolk, men även de är animister, tror på reinkarnation. Träden och stenarna har andar, ibland förfädernas andar. Vilken respekt för allt levande detta skapar!

Men vi blir nog inte människor i nästa inkarnation, det är så gott som omöjligt, ty då måste vi liksom finnas i den där spermien som befruktar eller i ägget som befruktas (eller hur det nu går till att vi blir människor). Hur många millioner år krävs det för att vandra genom olika existenser tills man hamnar där? Många. Jag tror alltså att vi vandrar genom alla möjliga existenser, vi lever kanske först som bakterier, sedan som larver, sedan som myror, sedan som bin, sedan som fjärilar, sedan som trollsländor, sedan som sparvar, sedan som örnar osv, osv. Och mellan varje sådan livsform vandrar vi genom många underliga existenser och på många äventyr. Ibland vandrar vi neråt mot mindre livsformer, ibland mot större livsformer. Livet är nomadiskt! (Har du någonsin sett ett vilt djur som inte ständigt ska ströva och flyga och krypa omkring, om vi bortser från ruvande djur och sovande djur? Detta är Livets väsen!)

Är detta hemskt? Är ni rädda för detta? Vill ni detta? Svaret beror mycket på vad man har sett av naturens paradiset. Är man mycket civiliserad, har man en tendens att demonisera naturen, och detta är kanske orsaken till att så många ateistiska vetenskapsmän inte vill tro på ett liv efter döden. Men när man närmar sig naturen, ser man att naturen är en Edens lustgård, i vilken man vill leva i evighet. Och ja, vi ska få leva i evighet där, hoppas jag, varenda en kotte av oss.

Så ljuvlig är naturen. Om vi efter några millioner år själavandrar till att bli människor, då är det nog slut med civilisationen, då har människan återgått till paradiset i naturen.

Menar jag att vi i naturens paradiset aldrig känner smärta mer? Nej, jag skiljer bara mellan civiliserad smärta och natursmärta. Den civiliserade smärtan är onaturlig, är ett helvete, natursmärta går att leva med. Den civiliserade smärtan är ångest, nattsvart depression och rädsla både för livet och döden, man vågar inte ens ta livet av sig om det blir för tungt. Natursmärta är som febern och hostan, känns ganska naturlig, något som går att leva med, och natursmärta är inte rädd för döden, så att skulle det bli för tungt, går man vidare till nästa liv. Denna säkerhetsventil gör att det faktiskt aldrig blir för tungt. Ett befriande faktum.

Men som sagt, detta liv efter döden är mitt lilla hopp, inte en dogmatisk tro. Är det förbjudet att hoppas på sånt här i den ateistiska församlingen i världen? Är det fegt, är det religiöst, är det vidskepelse? Men min tanke stannar vid dödens port, jag kan inte föreställa mig hur det i detalj ska gå till att vi blir en bakterie eller en cell, och hur vi vandrar vidare genom många existenser. Och vad medvetandet är, går också över mitt huvud. Dock, det ska bli spännande att se vad som ska ske i dödsstunden. Det måste bli en bra trevlig överraskning, så ljuvlig tycks mig naturen, som ju döden är en del av.

2018-06-01 @ 11:23:00 [Permalink](#) [Döden](#) [Kommentarer](#) (1) [Trackbacks](#) ()

Något mer om odödligheten

För mig känns det naturligt att leva, att finnas till. Jag kan inte tänka mig att inte finnas till, det känns onaturligt på nåt sätt. Det känns visserligen onaturligt att leva i civilisationen, och den har fått mig att vilja sluta leva, men naturen ger mig bara livslust.

Om det känns naturligt att finnas till, och onaturligt att inte existera, måste det inte då finnas ett vatten att släcka törsten efter liv i dödsstunden? Jag menar att det gör det, men på ett sätt som få har kunnat föreställa sig, eftersom det kräver för mycket ödmjukhet för att en civiliserad ska kunna godta det; att leva vidare i tillvarons mikronivåer, som bakterier och celler, se mer om detta i föregående blogginlägg.

2018-06-03 @ 14:59:00 [Permalink](#) [Döden](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

Lite filosofihistorisk bakgrund

Uppfattningen att all materia är levande kallas "hylozoism" inom filosofin. Och uppfattningen att all materia är besjälad, är medveten, kallas "panpsykism". Ingen av dessa ismer har kastats i filosofihistoriens soptipp som hopplöst flum. De är levande traditioner än idag. Biologen Ernst Haeckel, teosofen Madame Blavatsky och filosoferna Martin Buber och Ken Wilber är väl de mest kända moderna förespråkarna för hylozoismen, och filosoferna Thomas Nagel och Galen Strawson (båda ateister och välpublicerade filosofiprofessorer) är de mest kända förespråkarna för

panpsykismen, som folk annars lätt förpassar till New Age-mumbo jumbo-skräpkorgen.

2018-06-04 @ 16:44:00 [Permalink](#) [Antropocentrism](#) [Kommentarer](#) (2) [Trackbacks](#) ()

Utdrag från en text av mig i en brevväxling med Ingrid Weckström

"Jag tror vi i dödsstunden återgår till ursprunget, till källan, för var vi inte en mikroskopisk varelse när vi blev till i befruktningsstunden? Vi har varit där, därför måste det gå att bli det igen, genom en otrolig förvandling i dödsstunden. Och jo, även jag har haft lusten att utplånas p.g.a. allt lidande, men på sistone har jag känt naturens paradys så starkt, p.g.a. nedtrappning på medicinerna, att jag har börjat hoppas på en fortsättning efter döden. Är det inte så att när man är riktigt lycklig, vill man inte att ens lycka ska ta slut? Har du haft det så nån gång? Jag hade det så bl.a. när jag första gången rökte cannabis, jag ville inte att mitt ljuvliga tillstånd skulle ta slut."

2018-06-05 @ 14:12:00 [Permalink](#) [Döden](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

All materia är levande!

Jag skulle gärna vilja att någon fysiker svarade på följande frågor:

Hur kan någon materia vara död? Hur kan någon materia ställa sig utanför livet, och inte delta i livets ström? Vad är död materia överhuvudtaget? Hur föreställer fysikern sig detta döda tillstånd? Är den som "icke-existensen" eller något? Hur kan en atom vara död, alltmedan elektroner rör sig livligt kring atomkärnan i varenda eviga atom? Är denna rörelse inte liv? Varför, isåfall?

Ett av tillvarons häftigaste faktum är att universum inte bara är oändligt stort, utan också oändligt litet. Om vi hade haft ett elektronmikroskop som skulle förminska oändligt många gånger, skulle vi hela tiden kunna gå till mindre och mindre, utan slut.

Vad döljer sig i dessa mikrokosmiska universa? Kvantfysiken stoltserar med att ha löst många av dess gåtor, men jag skulle säga att de ännu håller på att lära sig ABC-boken om tillvarons mikrokosmos. Dess verktyg och begrepp är ofattbart klumpiga, och kommer att nå en gräns bortom vilken de aldrig kommer att nå. Kanske har de redan nått den gränsen. Och det är ungefär som att nå månen, medan resten av kosmos ligger utforskat.

Att postulera att all materia som inte liknar på det vi vanligen kallar liv, är dött, gör att största delen av kosmos måste te sig som dött för en sådan människa, ty största delen av universum, både i dess makrokosmiska och mikrokosmiska del, är sånt som inte passar in i det vi vanligen kallar liv. En sannerligen ohygglig och dyster livssyn. Är det detta som gör fysiker så fantasilösa och döda i själen?

Att det mesta är dött för dem? Är det detta som gör att de kan godkänna en nästan gränslös exploatering och skändning av den s.k. "döda materien"? Att denna bara är en hög resurser för dem, att experimentera med och använda enligt eget förgottbefinnande? Jag tror definitivt att det finns en länk här.

Jämför detta med vilda urfolks uppfattningar av materien, där en sten kan bära på en förfaders ande. Respekten för materien blev därefter. Kanske det blev en del vidskepelser, men fysikernas uppfattningar om den "döda" materien är tusen gånger vidskepligare. Ty en atom i en sten är en levande varelse, och det finns ett släktskap mellan allt liv, vi har samma ursprung. Atomen kan på det sättet vara en förfader, kanske från tiden kring Big Bang?

Det finns också en underlig hybris som går ut på att desto mer något liknar på mänskligt liv, desto mer "utvecklat" och "avancerat" och "medvetet" är det. Hunden är således mindre utvecklad och intelligent än människan, och atomen är mindre utvecklad och intelligent än hunden. Detta är en obehaglig lära som liknar mycket på de kristna fundamentalisternas uppfattning om att människan är "skapelsens krona". Men vad vet vi om hundars intelligens? Varför är deras unika sorts intelligens, som kan vara bra mycket mer avancerad än den människan har på samma område (tänk på luktsinnet), mindre värt än det som är unikt för människan? Och vad vet vi om atomers intelligens? De kan vara jävligt smarta på sitt sätt. Även de har lika lång evolution bakom sig som oss, lika lång tid att utvecklas och bilda spännande kombinationer. Vi bara fattar inte ett dyft av vad de håller på med, och kvantfysiken kan inte säga mycket om det. Det är hybris att tro att vi står över atomerna, och har rätt att hålla dem som slavar och resurser bara för vår egen lyx och vårt

förtryckarsystem. En vacker dag marscherar vi väl även för atomernas rättigheter, till att få finnas naturligt, i det vilda, i sammanhang som inte förtrycker andra varelser.

2018-06-04 @ 16:44:00 [Permalink](#) Antropocentrism Kommentarer (2) [Trackbacks](#) ()

Något om det paradisi som väntar oss alla

Är himmelska nära döden-upplevelser symboler för den paradisiska mikrolivstillvaron som man håller på att gå över i (se detta inlägg om min syn på vad vi kanske blir efter döden)?

Vad är det mest paradisiska i denna tillvaro? Jag skulle säga: "vilan i Gud", detta klassiska begrepp inom kristen mystik (jo, många mystiker har upplevt det redan som civiliserade!). Att man inte kan göra så mycket fel, att det inte kan bli så mycket fel, gå så mycket fel. Hos bakterier finns inte samma sårbarhet som hos oss människor, tror jag. Ju mera invecklat liv, desto sårbarare är det. Och det är ju människans extrema sårbarhet, att så mycket kan gå fel, som gjorde att syndafallet, civilisationens uppkomst, möjliggjordes och tog plats. Bakterierna kan aldrig ha något syndafall, de är evigt trygga i det gudomliga, atomer, molekyler och celler likaså.

2018-06-07 @ 14:49:00 [Permalink](#) Döden Kommentarer (0) [Trackbacks](#) ()

Till alla plågade naturens krigare

O du plågade krigare som har beträtt vägen
tillbaka till naturen, och offrar dig för henne;
en liten tid måste du lida dig igenom
den civiliserade smärtan,
men bortom den
öppnar sig det förlovade landet,
det du såg i den där sparven en gång,
din djurlikhets arv ligger där och väntar på dig,
och om du skulle förvägras ditt arv
under din livstid här på jorden,
skall allt tillfalla dig i dödsstunden,
ty då ska du återgå till ditt ursprung,
kanske till mikrolivets paradisiska, trygga värld,
som har samma anda som fåglarna och hundarna,
ett arv som ingen psykiatriker eller polis
kan förvägra dig
när den tiden kommer.

Det är som aposteln Paulus säger:

"Men om vi är Guds barn,
ska vi också få ärva allt det goda
som finns hos honom" (Rom. 8:17)

2018-06-07 @ 14:06:00 [Permalink](#) Djuren Kommentarer (0) [Trackbacks](#) ()

Något mer om "vilan i Gud"

Jag skrev i ett blogginlägg nyss att bakterier "vilar i Gud" (jag menar Gud metaforiskt, som liktydigt med Naturen). Det finns tyvärr inte mycket om detta i ateistisk och vetenskaplig litteratur, men Bibeln och den kristna litteraturen har vissa texter och böcker som angränsar till detta (finns säkert i andra religioner också). Jag kan ju bara nämna några sådana böcker:

Richard Baxter: The saints' everlasting rest (1650) Gratis att läsa på nätet.

Elias Aslaksen: Hvile i Gud (norska) 1965, denna skrift läste jag i min tidiga ungdom. Kan läsas gratis på nätet.

John MacArthur: Entering God's rest (1987)

Mark Buchanan: The rest of God: Restoring your soul by restoring Sabbath (2007)

2018-06-15 @ 15:15:00 [Permalink](#) Mikrolivet [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

Något mer om min nya djuriska filosofi om livet efter döden.

Om andevärlden inte är objektiv, utan en helt subjektiv, drömlig erfarenhet, något som allt pekar emot, då finns det bara två alternativ för hur det går efter döden. Antingen slutar vi existera, eller så lever vi vidare i det som vår kropp förvandlas till i det materiella, dvs. vi

går in i mikrolivet och lever vidare som t.ex. celler, bakterier, molekyler eller atomer.

Naturen är för ljuvlig för att det förra skulle vara sant, alltså finns bara det senare kvar som alternativ.

2018-06-25 @ 18:59:00 [Permalink](#) Döden [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

En av orsakerna till tron på förintelse i döden

Är det civilisationens vidrighet som fått så många ateister att tro på den grymma och vidriga läran om förintelse i döden, att man slutar existera för all evighet? De projicerar civilisationens grymhet på naturen. Civilisationens historia är så full av våld och förintelse, att bekänner man sig till civilisationen, som många, ja rentav de flesta ateister gör, ja då tror man att naturen är lika vidrig.

Men nej, naturen är för ljuvlig för att man ska kunna förintas i döden, denna lära som är besläktad med gaskammarfilosofin.

Att förstå att denna lära är fel är så enkelt som att förstå en av fysikens grundpelare, att energi kan varken skapas eller förstöras, bara omvandlas. Då är bara frågan, hur omvandlas den energi som kallas "medvetandet" i döden? Det är ett mysterium, vars svar vi bara kan gissa oss till, eftersom frågan vad medvetandet egentligen är, inte har lösts ännu i filosofin. Kommer det någonsin att lösas, detta mysteriernas mysterium? Kanske i dödsstunden?

2018-06-25 @ 11:56:00 Permalink Döden Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Vi har alla en inre valp

Vilken varelse är mer ljuvlig en hundvalpen? Och vi har alla en inre valp. Alla varelser, ja även atomerna i stenarna, har en inre valp, precis som alla vi människor har ett inre barn, enligt psykologerna och psykoterapeuterna.

Studera valpen och jämför dess väsen med läran att dens "själ" kommer från ingenting och slutar i ingenting. Jämför den naturens ljuvlighet som uppenbaras i valpens väsen med grymheten i "förintelsedoktrinen" att vi inte har existerat innan vi befruktades i moderlivet och slutar existera när vi dör. Naturen är för paradisk för att förintelsedoktrinen ska kunna vara sann. Och en del av denna ljuvlighet är att vårt eget innersta väsen liknar på valpens och spädbarnens väsen, rakt från "himlen". Min mor trodde på att hennes barn kom från himlen in i hennes mage, och det ligger en symbolisk sanning i det. Vi var nog någon ljuvlig mikrovarelse innan vi befruktades i moderlivet. Ja, för mig känns det som om jag alltid har funnits. Minnet hänger bara inte riktigt med.

Men det där med odödligheten är för mig mer ett hopp än en dogmatisk tro, jag famlar ännu i mörkret när jag ska försöka förstå den.

2018-07-01 @ 13:58:00 Permalink Döden Kommentarer (0)
Trackbacks ()

En önsketänkings-tankelek: Mikrolivet som vårt naturliga urhem

Nu gör jag en önsketänkings-tankelek (hela min filosofi om odödligheten i mikrolivet är egentligen en sådan):

Kan det måhända vara så, att nästan alla levande varelser på vår planet och i kosmos, är mikrovarelser, främst atomer och molekyler och det som mindre är, och att detta tillstånd som mikrovarelse är allas sanna hem, ursprung och mål, det mest naturliga för oss, paradiset kärna. Och att större varelser än mikrovarelserna är så sällsynta på vår planet i jämförelse med mikrovarelserna, att varje varelse på vår planet hinner vara en större varelse kanske bara några få gånger under hela evigheten, högst en gång djur eller mänskligt djur, och kanske några få gånger en växt eller en insekt. Och dessa utflykter från hemmet är en slags prövning, en exkursion för att lära sig saker. Dock är mikrovarelserna så många, att inte alla får detta tillfälle, men de som inte får det lär sig av deras erfarenheter som får det. En gång, när planeten jorden kyls ner av att solen slocknar, skall alla större varelser återvända till mikrolivet, och där skall de leva i evighet, i den eviga vilan i "Gud". Och vad detta mikroliv är för något, kan vi få en svag aning om genom att lära oss av de icke-mänskliga djuren och växterna och insekterna, som är de som står närmast mikrolivets väsen. Men som sagt är de på utflykt från hemmet, och det gör att mikrolivet kommer att förbli ett mysterium för oss intill vi skall träda in i det i dödsstunden. Säkert är, att

kvantfysiken och mikrobiologin inte säger mycket, ty de kan inte säga något om bakteriernas och atomernas inre liv, vilket är det viktigaste här. Ty paradiset är främst ett inre tillstånd. Men vi har alla paradisiska upplevelser ibland, och dessa är möjliga eftersom vår själ härstammar från mikrolivets paradis. Dessa är viktiga för att förstå mikrolivet (och även "andevärlden" är viktig, ty mikrolivet har väl också en "andevärld"?). Och om jag skulle gissa mig till en beskrivning av detta paradis med några få ord, skulle det bli "trygghet och vila i Gud" på ett sätt som liknar lite det vi hade i moderlivet som foster. Ja, mikrolivet är Moder Jords livmoder, där allt föds och dit allt återvänder. Det är ett ställe där allt läks och där alla självmördare får livslusten tillbaka (ingen vill egentligen sluta existera, utan bara finna läkedom i nästa liv, lite som Ann Heberleins bok heter, "Jag vill inte dö, jag vill bara inte leva", se en recension av den här).

Men detta är som sagt kanske önsketänkande, och detta är mitt hopp, inte nån egentlig dogmatisk tro, det är för underliga tankar för att platsa som sådana, det erkänns. Har ni påträffat liknande tankar nån gång hos någon? Inte jag.

P.S. Filosofen Torbjörn Tännsjö behöver kanske därför inte bekymra sig över den tiden när solen slocknar och värmedöden i universum inträffar, som han gör i sin bok om döden, "Filosofisk tröst. En bok om döden" (2015) (se en recension av den här). Detta kommer inte att kunna ta livet bort från vår planet och från universum, ej heller ta bort paradiset, om mina tankar är sanna. Mikrolivet kommer att fortsätta i all evighet. Och de underliga mikrovärldar som gömmer sig i atomen kan vi bara dagdrömma och spekulera om. Den rymmer ett universum i sig.

2018-07-03 @ 15:34:00 [Permalink](#) [Döden](#) [Kommentarer](#) (1) [Trackbacks](#) ()

En liten vidareutveckling av min mikrolivsversion av odödligheten

Ett möjligt sätt hur vi kan övergå från människa till mikrovarelse: kanske vi efter dödsögonblicket ligger nio månader i en dvala lik den fostret i moderlivet har? Och under denna dvala sker en "omvänd födelse", vi evolverar tillbaka till mikrolivet på lite samma sätt som vi reste från mikroliv till nyfött spädbarn, bara att det nu går andra vägen (En inledning till denna återgång till foster och mikroliv kan studeras i hur åldringar blir mer och mer som barn när döden närmar sig. Har de påbörjat den process som ska fullbordas efter döden?). Och under dessa nio månader är vi antagligen mycket i "andevärlden", precis som jag tror foster också är det, och det är andevärlden som guidar oss själsligen tillbaka till mikrolivet, och föder vår själ tillbaka dit i en långsam process, på vilket sätt kan vi bara ana. Under hela denna process är vi rent fysiskt en mikrovarelse, men vår själ behöver nio månader för att bli ett med sin nya kropp, födas in i sin nya kropp. Därför är vi en mikrovarelse i dvala, vad det nu skulle kunna vara för en varelse. Kanske vi sover inuti en annan mikrovarelse, som sedan föder oss in i mikrolivet både fysiskt och själsligen? Döden är en födelse (se en artikel om det här)!

Som sagt tidigare, detta är tankelekar. Men jag försöker tänka organiskt, inte mekaniskt, tänka med hjärtat istället för med det

matematiskt-vetenskapliga intellektet. Kärleken är min ledstjärna här. Hoppas detta leder mig längre än vetenskapsmännen!

2018-07-04 @ 15:37:00 [Permalink](#) [Andevärlden](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Mikrolivets smarthet. Och något om de som lider för mycket.

Studera din hand, och tänk lite på den intelligens som måste finnas i atomerna och cellerna för att kunna hålla ihop och samarbeta för att skapa och upprätthålla en så fantastisk finkänslig och magisk skapelse som din hand. Jag tror inte de är mindre smarta än du. Människans intelligens är inte måttet för all intelligens.

Och om du får ångest vid att tänka på hur vissa människor kanske lider för mycket, lita då på atomernas, cellernas och bakteriernas smarthet, att de nog vet när det är dags för kroppen att resa vidare till nästa liv. Överlåt de lidande i naturens barmhärtiga händer, och tro och hoppas att naturen ska förbarma sig över dem, och gör samtidigt allt du kan för att förbarma dig över dem du med, som en stor bakterie i Moder Jords kropp.

2018-07-04 @ 15:48:00 [Permalink](#) [Lidandet](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Kärleken är tillvarons grund

Jag har studerat många andevärldsupplevelser, och det de flesta har som sin kärna är insikten om att kärleken är tillvarons grund. Det håller för förnuftets prövning, och verkar vara naturens viktigaste budskap till oss, alla religioners kärna, all humanistisk kulturs kärna, något man kan studera i varje hunds väsen. Av detta kan man dra vissa slutsatser om vårt öde i dödsögonblicket, då vi läggs som ett frö i mullen, med Naturens Ande ruvande över oss som en duva.

På dödsbädden

Aldrig var Ditt
minne av mig så skimrande
som här vid månens stilla
rislande vattenfall.

Stum jag döljer
ansiktet mitt med händerna
inför Ditt minnes sakta
stammande måneljus.

Se, nu är jag här:
detta frö som lägger sig
ner i Ditt minnes mjuka
porlande lövskogsjord.

Sakta rinner fröet:
där borta framför mig

faller det ner i en
tillbedjande svanesång.

Långt där nere
når mig ej längre rösterna
av dessa aftonsånger
som bara dör och dör.

Här är havet.
Här lyser månen harpolikt,
med duvsång ruvande
lågt över vattenfall.

av Lars Larsen
en syndare frälst av nåd
17.11. 07

2018-07-04 @ 15:58:00 [Permalink](#) [Aforismer](#) [Kommentarer](#) (0)
[Trackbacks](#) ()

Den ljuvligaste och mest hoppfulla filosofi jag kan komma på

Om min mikrolivsfilosofi är sann, då är hela den västerländska hierarkin med människan på toppen och stenen på botten, upp-och-ner-vänd, så att det i själva verket är atomerna i stenarna och berget som är tillvarons mest paradiska, oskuldsfulla och rena varelser, till vilka inga föroreningar trängt, och som lever mest i evighetens edeniska trygghet och harmoni, i den eviga vilan i "Gud". Och ju

längre bort från stenen en varelse är, desto mindre lever den i paradiset, desto längre på utflykt från hemmet är den, först bakterier och celler närmast paradiset, sen växter, sen insekter, sen ickemänskliga djur, sen till sist människor längst bort från paradiset, där flest saker kan gå fel, det mest utsatta och mest sårbara livet. Varje varelse vänder tillbaka till urhemmet, atomen, i dödsstunden, och en gång skall alla varelser på planeten på en gång återvända dit för gott, när solen slocknar, och förbli där i all evighet. Detta är kärnan i apokatastasisläran så som jag tolkar den, dvs. läran om allas slutliga frälsning och alltings återställelse. Allt blir gott för en varelse efter döden, och hen blir antagligen aldrig mer någon större varelse (så många atomer tävlar om att göra denna erfarenhet), och allt blir gott för alla på en gång, för evigt, när solen slocknar om fem miljarder år. Och då har vi samlat tillräckligt av erfarenheter för att utflykten från urhemmet atomerna har varit värt mödan. Ja, hela vitsen med att mer "avancerat" liv än atomen uppstod, var väl att utforska existensen och som på en expedition samla kunskaper som sedan skulle komma hela tillvaron till godo. Och den stora prövningen och läxan var sårbarheten, där vi lärde oss mest, och sårbarhetens klimax var den civiliserade människan, universums sorgebarn, vars lidande fick mången att undra om det fanns en god Gud. Ja, någon Gud fanns nog inte, men paradiset fanns, och tog varje lidande människobarn i famnen i nödens och dödens stund, såsom de religiösa i alla tider har vittnat att Gud gjort.

Om denna mikrolivsfilosofi är sann, då är tillvaron långt ljuvligare än den kristna teologin eller någon av mig känd religion eller filosofi har drömt. Tillräckligt ljuvlig för att vara en bra "teodicé" och för att göra lovsånger till livet till en lust. Då lever största delen av kosmos i det innersta paradiset, dvs. alla atomer och molekyler lever där, just

nu. Ja då lever våra atomer i våra kroppar i paradiset, och vi kommer dit själva mer och mer genom att följa dem och deras sakta viskningar, följa vår urnatur, vår djuriska natur, vår fysiska natur, som härstammar från paradiset (varför är det ofta så skönt att bajsas, t.ex.?). Då är det logiskt att längta efter döden när man mår dåligt, då är det logiskt att längta efter att bli en fågel när man dukar under för livets bördor. Då är all naturromantik i alla vackra dikter logisk, och då går det att hämta symbolisk mening ur alla religionernas viktigaste utsagor. Då behöver vi inte förkasta alla mystika upplevelser, bara lära oss att tolka dem rätt, då är de inte längre meningslösa eller falska i sig (det är bra mycket vi måste förkasta av mänsklig erfarenhet om vi ska vara ateister på vetenskapsmännens sätt, som Richard Dawkins).

Och om detta är sant, då är verkligheten sannerligen mer underbar än dikten.

2018-07-09 @ 12:12:00 [Permalink](#) [Allas slutliga frälsning](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Det är inte nödvändigt med "utomjordiskt liv" utöver atomens liv.

Om min mikrolivsfilosofi är sann, då bortfaller behovet av, och önskan om existensen av utomjordiska civilisationer, eller "utomjordiskt liv" utöver atomens liv. Ty då är ju atomen det högsta livet, och då är hela kosmos full av levande atomer. Kanske orkar inte Naturen fler utflykter från hemmet än den på vår planet? Att vår planet är unik i kosmos när det gäller liv utöver atomens, är inte alls

vetenskapligt omöjligt, och en teodicé enligt min mikrolivsfilosofi nästan kräver detta, ty utflykter från hemmet kan lätt gå åt skogen till sist, som vår gjort. Kanske Naturen inte tar några fler risker?

2018-07-09 @ 12:29:45 [Permalink](#) [Mikrolivet](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Vem "Antikrist" sätter högst och vem "Kristus" sätter högst

"Antikrist" sätter det stoltaste - människan - högst. Hon som har förhävt sig över allt annat liv och förstört planeten. Henne gör "Antikrist" till gud. "Kristus" sätter det ringaste - atomen, det som alla anser mest dött och livlöst och mest utan själ - högst. Atomen, en varelse utan röst och utan rättigheter, exploaterad hämningslöst i laboratorierna som en experimentråtta. Använd i ohyggliga, djävulska konstruktioner, som råmaterial i tortyrredskap, utan att ha blivit tillfrågad. Skändad och våldtagen i fabriker. Denna varelse är den renaste och mest paradisiska ibland oss, som bär oss alla, som ytterst bär upp allt, i hela kosmos. Och för att kunna se atomens paradys, måste man själv bli lika ringa som atomen, och vara med och bära upp världen istället för att förstöra den, bära upp världen precis som atomen gör, i det fördolda, i smyg, försmådd av världen, med ett "liv fördolt med Kristus i Gud" (Kol. 3:3)

2018-07-09 @ 12:37:00 [Permalink](#) [Antikrist](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Vad menar jag när jag talar om "Naturens Ande"?

Vad menar jag när jag talar om "Naturens Ande"? Jag tror jag menar det som håller ihop atomerna, den kärlek som sammanbinder dem och allt i kosmos. Ty allt hänger faktiskt ihop. Och det är genom kärleken det hålls ihop, genom "kärlekens lim", om du vill (inte bara människorelationer hålls ihop så, allt annat gör det också). Denne Ande är knappast någon gubbe som den kristna guden vanligtvis är. Vad hon är är ett mysterium. Jag väjer för att tala om henne i personliga termer, det blir lätt för antropomorfistiskt. Men hon är det som besjälar allt, som ger allt liv. Ett milt andligt ljus som bor i allt, som besjälar atomen. De kristnes personlige gud är en symbol för henne, men hon är knappast personlig på det sättet. Men hon låter sig anas i gudssymbolen, och gudssymbolen kan vara en väg till henne. Att vara hängiven den kristne guden leder till slut till henne, ja även Jesusgestalten är en symbol för henne, hon är "Kristus i oss". Hon är inte allt, ty det onda är utanför henne, men hon är det paradisi som gömmer sig i allt, genom att atomerna som bär upp allt är paradisiska varelser. Hon är inte övernaturlig, hon är naturlig, och på det sättet kan hon inte vara personlig som den personlige kristne guden. Men hon är ändå en enhet och ett helt, oändlig. Detta är varken panteism, panenteism eller teism, vi har inga ord för henne som gör henne rättvisa. "Livskraften" låter också för magiskt. Hon har ingenting med paranormal magi att göra, men hon är ett mysterium, det största av alla. Det räcker bara att fundera lite över ens inre kroppsorgan och vad som får dem att fungera helt på egen hand, år efter år. Det som får detta att ske, det är Naturens Ande.

2018-07-09 @ 12:49:00 Permalink Gud Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Jag har svårt att tro på min version av odödligheten

Jag har svårt att tro på min mikrolivso dödlighetsfilosofi, som jag lagt ut i flera blogginlägg nyligen, det är liksom ett för stort hopp mellan människa och atom. Men å andra sidan är det ett ännu större hopp mellan människa och icke-existensen (jag tror vi bara har dessa två alternativ), och kanske är atomen mer intelligent och levande och människolik i sitt inre liv än vi någonsin kan föreställa oss med vetenskapens hjälp. Ja, kanske är atomen, paradoxalt nog, den mest levande varelsen i kosmos, varats grund och den som bär upp allt i kosmos, tillvarons A och O. Kristus är A och O enligt Bibeln, tillvarons mest paradisiska varelse, och kanske atomen är tillvarons Kristus, från vilken vi härstammar och i vilken vi ska uppgå till slut? Vetenskapens kalla tänkande har dock inget att ge mig när det gäller att utforska atomens paradiskhet, den kan inte tänka kring det inre livet överhuvudtaget, och om atomen är paradisk, är det främst något i dess inre liv som åstadkommer det, det är främst en inre kvalitet.

Men det finns vissa vetenskapsmän, som samtidigt var filosofer, som kan ge oss inspiration till filosoferandet kring atomen, och en av dem är den blinde filosofen och fysikern Gustav Theodor Fechner, en romantisk filosof i Schellings tradition. Ja, romantiken har mycket att ge här, särskilt naturromantiken. Ty är det inte en övermåttan romantisk tanke, att atomen är tillvarons mest rena och paradisiska varelse?

2018-07-10 @ 18:18:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Hur man kan komma fram till att naturen måste vara paradisisk

Paradiset har två huvudingredienser; den första är att vara ett med sin natur, och den andra är att vara anpassad till sin miljö. Dessa två måste vara kombinerade, bara en av dem räcker inte till för att paradiset ska kunna uppstå. När jag tänker på mig själv, lever jag inte i paradiset fast jag har lämnat civilisationen, och det har sina allvarliga skäl. Jag känner mig ett med mig själv, ett med min natur, men jag är inte anpassad vare sig naturen eller civilisationen, jag lever i en tillspetsad hemlöshet, finner inte mitt hem någonstans. De civiliserade däremot, är nog anpassade civilisationen, men de är inte anpassade livets större helhet, naturen, och de är heller inte ett med sin natur. Därför finner de inte heller paradiset.

Men denna kombination av båda ingredienser, finner man genast en hel del av när man går till de vilda urfolken, och av alla våra antropologiska studier, kan man också sluta sig till att de är en hel del lyckligare än de civiliserade. Se t.ex. detta blogginlägg av mig nyligen, om hur lite urfolken "arbetar".

Men ändå är det något i vår tids vilda urfolk, som påminner om civilisationen, och gör att de inte helt och hållet lever i paradiset. De skyler sina könsorgan, de är inte helt nakna, och de har många uppfattningar, tabun och ritualer som är främmande för naturen och djuren. Detta gör att jag gissar att de vilda djuren lever mer i paradiset än de vilda urfolken, och att även dessa urfolk har en historia av gradvis förfall (t.ex. har många indianstammar djur i fångenskap).

Så, ju längre vi rör oss mot naturens kärna, alltings upphov och källa, desto mer verkar detta liv leva i paradiset. Detta kan vi sluta oss till av att urfolken är lyckligare än de civiliserade eftersom de lever närmare naturen, alltså måste djuren vara lyckligare än urfolken eftersom de lever ännu närmare naturen. Det känns även så när man studerar fåglar och änder på stranden, i vilken paradisisk ro de lever.

Men man kan också gå vidare från djuren, och närma sig ännu mer naturens centrum. Djuren verkar även de leva ett oroligt liv i jämförelse med växterna och insekterna, och ännu mer i jämförelse med cellerna och atomerna, dessa sistnämnda verkar vara naturens centrum, livets källa, de som bär upp allting. Och då är vi inte långt ifrån att gissa oss till att kanske naturens centrum också är paradiset centrum och kärna.

2018-07-10 @ 18:41:00 [Permalink](#) [Mikrolivet](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Hur kan livet som atom vara paradisiskt?

Jag har tidigare här på bloggen föreslått att atomen är tillvarons mest paradisiska varelse, och att vi kommer att uppgå i den i dödsstunden.

Tanken att uppgå i atomen i dödsstunden och leva där i evighet kan tyckas skrämmande, klaustrofobisk, nästan som ett evigt fängelse. Hur kan jag påstå att detta är att träda in i det innersta paradiset? Ja,

om vår spontana reaktion är riktig, lever största delen av kosmos i helvetet, träden lever i fångenskap, gräset och cellerna i allt också. Nästan som den gamla gnostiska uppfattningen om att demiurgen lagt själen i materiens bojor. Men jag ser inte detta helvete i naturen, förnimmer det inte, jag förnimmer en paradisisk ro istället, en förnöjsamhet och barnens rika inre liv. De civiliserade är besatta av den massiva yttre friheten, att kunna "göra vad de vill" och resa kors och tvärs över planeten när man vill, som om detta var paradiset och den sanna friheten. Men mystikerna och asketerna skulle inte hålla med, utan för dem är sann frihet primärt en inre frihet, frihet till enhet med sig själv och naturen, den frihet fostret har i sin synbara "fångenskap" i moderlivet. Den friheten har inte "världsresenärerna", och därför finner de inte paradiset. Men hade träden och cellerna verkligen levt i helvetet, i fångenskap, då hade de väl förlorat livslusten för länge sedan och vägrat leva. Och vi hade känt cellernas helvete i vår kropp, kanske som ångest eller illamående och ständig depression. Men vi känner inte så för det mesta, utan vi har en fundamental livslust i kroppen, cellerna reparerar sig istället för att resignera när de blir skadade. Vi har en stilla glädje i kroppen över existensen, och den kommer ytterst av cellernas och atomernas livslust och välmående.

Att känna det klaustrofobiskt att uppgå i en atom, kommer väl snarare av att vi inte kan leva oss in i dens liv och i den totala förvandlingen i döden. Vi tror liksom att vår mänskliga varelse och själ ska rymmas i atomen. Men den ska inte rymmas, den ska dö från allt det gamla och återuppstå som något helt annat som vi inte får skåda in i i detta liv.

2018-07-11 @ 14:41:29 [Permalink](#) [Mikrolivet](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Atomerna är eviga varelser

Om atomerna har medvetande, vilket är troligt, då har vi varelser mitt ibland oss som lever i evighet och från evighet. Och då skulle det inte vara märkvärdigt om också vi levde i evighet och från evighet.

2018-07-11 @ 14:47:34 [Permalink](#) [Livet efter döden](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Atomernas och cellernas andevärld

När man tänker på det ofattbara samarbete som atomerna och cellerna i kroppen har, som i smidighet och harmoni övergår allt som människorna i civilisationen någonsin presterat, blir man böjd att anta att dessa varelser nog är långt smartare än vi anar, och nog måste ha någon slags inre värld varmed de kommunicerar med varann. Har de en motsvarighet till människornas "andevärld"? Det kan tänkas, eftersom urfolk som lever närmare naturen än oss verkar ha en livligare "andevärld" än oss. Då kan man sluta sig till att naturens centrum, mikrolivet, måste ha en ännu rikare andevärld, ett ännu rikare inre liv. Kanske är de civiliserades andevärld en urvattnad version av cellernas och atomernas andevärld *, och kanske många till synes paranormala företeelser har sin grund i

denna rikare andevärld istället för att komma från "Gud" och något "övernaturligt". Tänk bara på alla verkliga helandemirakel som bevitnats (se denna artikel). Kanske är de alla naturliga, men kan förklaras av cellernas och atomernas nästan paranormala, magiska samarbete? När jag tänker på ett sår som läks, ter det sig i sanning magiskt, vilket otroligt samarbete ligger inte bakom detta. Kanske atomer och celler samarbetar även på avstånd? Skickar signaler långa vägar? Nästan som telepati? Jag har fem gånger bevitnat magiska helanden som verkat paranormala, på mig själv. En gång helades jag från feber på direkten av hippien "Saras" massage i Finland, och en gång helade jag min egen fotsvamp genom bön, med direkt bönesvar. Fotsvampen, som var svår, försvann helt på en sekund, och jag kunde se att gränsen mellan frisk hud och sjuk hud hade suddats ut. Var det atomerna och cellerna som hade samarbetat på ett nästan magiskt sätt? Hur vi än vrider och vänder på det, kommer vi till dem och deras verksamhet och samarbete, ty helandena sker i det fysiska, och det fysiska är uppbyggt av celler och atomer. Allt "paranormalt" går ytterst tillbaka på dem, alla gudsupplevelser, alla nära döden-upplevelser. Och själva vår hjärna består av celler och atomer, hur magiskt är inte det, vilket samarbete finns inte där? Här blir det hisnande. Vi tänker och känner faktiskt med våra celler och atomer.

Har då cellerna och atomerna ett sånt rikt inre liv, då är det nog inget nederlag att återgå till cellen och atomen i dödsstunden, och leva vidare där (fast detta är för mig bara ett hopp, ingen dogm). Livet verkar bli ljuvligare ju mindre det är, och skickligare också. Vi människor grälar och strider ständigt, medan atomerna och cellerna lever i lugn och ro i sin paradisiska harmoni och samarbete. Med tanke på hur många de är, strider de ytterst sällan (cancer är väl

deras krig nr.1, dock tror jag det utkämpas utan hat och fiendskap, mer som en brandsläckningsoperation). Kanske är en förklarande bild den att ekorn och sparven är smidigare fysiskt än människan och elefanten?

* en andevärld som är mindre symbolisk och mer ägnad åt att kommunicera med verkligheten

2018-07-12 @ 14:44:00 [Permalink](#) [Mikrolivet](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Något om trädens inre liv

Fundera en stund över atomerna och cellerna i ett träd, samt atomerna och cellerna i din hjärna. De senare måste vara jävligt smarta för att kunna skapa ett medvetande. Atomerna och cellerna i trädet är inte mindre smarta. Vi kan bara ana vad de kan få till stånd av nästan magiska fenomen i trädets inre liv.

2018-07-13 @ 14:48:00 [Permalink](#) [Mikrolivet](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

"Ju mindre desto dummare" är en myt

Det finns en underlig myt i vårt samhälle som säger att "ju mindre desto dummare" med vissa undantag. Och i enlighet med denna doktrin är atomen den dummaste varelsen, som inte ens har ett

medvetande, inte ens är levande. Men stämmer detta verkligen? Låt oss syna det i sömmarna.

Genast kan vi konstatera att en sparv knappast är dummare än en elefant, trots att den är kanske hundra gånger mindre. Den verkar snarare mer levande, mer fylld av sprittande livsenergi, smidigare och mer spirituell. Den fysiska skickligheten verkar faktiskt öka desto mindre man är, jämför en vanlig människa med en vilken som helst ekorre. Kanske den intellektuella skickligheten följer samma mönster? Ju mindre varelse, desto skickligare byggnadsingenjör verkar den vara, oftast (människan är ett undantag). Tänk på myrorna, bina och getingarna, bland den icke-mänskliga djurvärldens skickligaste byggmästare! Kräver inte detta intellektuell skicklighet, även om dessa djur har en mer instinktiv sådan? Och går vi till ännu mindre varelser, cellerna och atomerna, vad har de byggt? Svar: hjärnan, universums mest komplicerade byggverk, mer komplicerad än universums uppbyggnad (enligt Peter Breggin). Och så säger du att de är dummare än människan, inte ens har ett medvetande? Människan har byggt roboten, men hur mycket överlägsnare världens smartaste robot är inte den mänskliga hjärnan? Jag skulle säga att detta ger oss en antydning om att atomen och cellen i själva verket kanske är smartare än människan, och att det snarare är så att "ju mindre varelse, desto smartare". Detta är vågade, kätterska tankar, och jag erkänner att det är spekulation och gissningar, men hoppfulla sådana. Ty om detta är sant, då är tillvaron bra ljuvlig, istället för den döda värld som våra fysiker manar fram i sina historier om tillvaron.

2018-07-13 @ 15:07:00 [Permalink](#) Mikrolivet [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Mikrolivets tidsuppfattning

Rebecka Springer på 1800-talet var några dagar i koma, och upplevde sig under denna tid vara två år i himlen (se hennes bok "Innanför paradiset portar"). Känns som mikrolivets tidsuppfattning, det finns bakterier som lever bara ca två timmar, och kanske det upplevs av dem som några månader i mänsklig tidsuppfattning? Ju mindre liv, desto saktare tycks tiden gå, för det mesta. Kanske Rebecka Springer fick uppleva mikrolivets paradis, mikrolivets andevärld, en glimt av denna? Andevärldsupplevelserna produceras ju av atomerna och cellerna i hjärnan, och kanske dessa lever i den "tidlösa evigheten"? När tiden går så sakta att den synes stå still, i lycka, kanske är detta evigheten? När tidens gång blir irrelevant? För att atomerna ska hinna med sitt otroliga "arbete" i hjärnan, måste också deras tid vara annorlunda än vår. Psykoser och droger kan också förändra tidsuppfattningen, gör att vi åker in i mikro-operationerna i hjärnan (dokumenterat av poeten Henri Michaux), det inre livet tar över det yttre.

2018-07-14 @ 13:48:00 [Permalink](#) Aforismer [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Atomerna som community har Guds traditionella egenskaper. Och något om tolkningen av andevärlden

Om vi betraktar atomen som alla atomer som finns, i en slags community, har den Guds traditionella, unika egenskaper:

1) Allestädesnärvaro. Atomen finns i allt, ingenting finns som inte är uppbyggt av atomen. Och atomen har skapat världen.

2) Allvetande. I atomerna som community finns allt lagrat som går att veta, ty de är i allt och observerar allt, på ett nästan "paranormalt" sätt.

3) Allsmäktighet. Om "allsmäktig" betyder att man kan göra det goda som går att göra i vårt kosmos, är atomerna allsmäktiga tillsammans, ty de har genom evigheten tillsammans gjort det mesta som går att göra av godhet, och de kommer att fullborda detta. Men inte det som går att göra i ondska (detta kan inte Gud), utan i godhet, det är vad Gud kan.

4) Allgodhet. Atomerna är de mest paradisiska varelserna, som älskar mest och bär upp kosmos mest, de har all godhet i sig, som är möjlig att ha.

5) Oföränderlighet. Atomerna är förvånansvärt oföränderliga, de har till det yttre inte förändrats mycket sen skapelsens morgon. Om atomens inre livs förändringar vet jag inget, men antingen är det cykliska förändringar, eller så behövs inga förändringar, den är så tillfreds. Om någon evig expansion och evig utveckling vet den i alla fall inget, det är en västerländsk, underlig uppfattning som inte finns i naturen.

6) Evighet. Atomen är från evighet till evighet.

7) Oändlighet. Atomernas kosmiska community är oändligt stor.

8) Androgynitet. Atomerna har inget kön, utan är könlösa, bortom manligt och kvinnligt, precis som Gud är för många mer sofistikerade teologer.

Konklusionen av detta underliga tankeexperiment blir att det nog är atomerna som är gudomens innersta, som skapelsen "emanerar" ut ur, för att tala som nyplatonismen, och detta ger en helt ny och spännande innebörd till Bibeln, kyrkohistorien och religionshistorien överlag. Här kommer några tolkningsnycklar:

Går det att be till denna gudom? Ja, atomerna hör våra suckar och böner, allt, och registrerar dom. Kommer denna gudom att ingripa i världen och frälsa den och oss? Ja, atomerna kommer att återställa skapelsen och famna alla varelser in i sig. Har denna gudom sänt frälsare? Ja, helgonen, profeterna, martyrerna och de fångna djuren är hans synliga Son, den osynliga, andliga Sonen bor i oss alla i vårt väsens centrum. Jesus är en arketypp bland många för denna Son. Har denna gudom uppenbarat sig för världen? Ja, i alla andliga upplevelser, på ett symboliskt, gåtfullt sätt, det enda som går (Kommer du på nåt annat sätt? Det finns inget! Vi måste ju förstå dem!), ty ingen kan se eller kommunicera direkt med atomernas paradisiska liv (Moses kunde se Gud bara på ryggen, inte ansikte mot ansikte, enligt den judiska mytologin). Det andliga ljuset, den andliga solen, är dess arketypiska uppenbarelse-symbol, andevärldshimlen är den arketypiska symbolen för atomernas inre paradys, som vårt inre paradys utgörs av, andevärldshelvetet är en arketypisk symbol för vårt inre mörker och lidande i civilisationen. Den personlige guden/gudarna är de arketypiska symbolerna för atomernas kosmiska community. Änglarna/de goda andarna är arketypiska symboler för enskilda atomer. Satan är en arketypisk

symbol för det civilisationssystem som håller oss i fångenskap och slaveri och inre mörker, och demonerna är arketypiska symboler för de mörka tankar och begär och känslor som uppstiger av civilisationssystemet i vårt psyke, av dess inkarnation i vårt psyke. De fördömdas andar är arketypiska symboler för delar av oss själva som plågas av civilisationen, och vår rädsla för att detta inte ska ta slut nån gång.

Men detta är en grov karta över tydningen av uppenbarelsens gåtor, och det finns lika mycket att tyda som det finns olika uppenbarelsen. Detta är bara en famlande ABC. Psykologin har mycket att lära oss här, C.G.Jung har upptäckt en del, psykoanalysen likaså. Studiet av andeskådare, som t.ex. Emanuel Swedenborg, lär oss mycket, och studiet av drömmar likaså, drömmar är samma gåtfulla, symboliska budskap som andevärldsupplevelserna, men man bör akta sig för en alltför schematisk och kategorisk drömtolkning. Schematism förstör också tolkningen av andevärlden. Allt är unikt, sist och slutligen.

2018-07-14 @ 14:29:00 [Permalink Andevärlden Kommentarer \(0\)](#)
[Trackbacks \(0\)](#)

Något mer om atomernas och cellernas andevärld

Har alla atomer, molekyler, celler och bakterier en gemensam "andevärld" där de samlas och umgås och varigenom de samarbetar och kommunicerar (hur skulle de annars kommunicera, två atomer bredvid varann?)? Något som internet skulle kunna vara en svag skugga av? Är det smakprov av denna andevärld vi får i våra nära

döden-upplevelser, om ock dessa är mycket mer symboliska i jämförelse? Är visioner av och möten med döda anhöriga från "andra sidan" i själva verket visioner av och möten med de andeskepnader de tar för oss, fastän de i själva verket är en del av det fysiska mikrolivet, som vi alla går in i efter döden? Att vi har kontakt med dem som mikrovarelser, i mikrolivets gemensamma andevärld, som vi får en smak av i vår mänskliga andevärld? Precis som andevärldsänglar kan gömma atomer i vår egen hjärna bakom "fasaden"?

Detta kan låta för bra för att vara sant, men är inte tillvaron otrolig även utan detta? Men döda anhöriga i nära döden-upplevelser har verkat vara så levande och verkliga, att denna förklaring inte kan uteslutas. Då behöver vi inte anta en immateriell, "objektiv" andevärld som finns "där ute", utan den är alltid förkroppsligad, förankrad i det fysiska, en subjektiv drömlig erfarenhet, men en där man får möta andras subjektiva erfarenheter och kommunicera med verklighet på ett inre, gåtfullt sätt. Dock, alla personer i vår mänskliga andevärld som utger sig för att vara en viss person behöver inte ha nån sådan i verkligheten bakom visionen, utan kan vara byggda på våra minnen, lite som i drömmen. Och jag tror också att atomer kan spela roller. Och vår döda anhöriga som är en atom måste också anpassa sig till vår fattningsförmåga, så att vi inte blir bländade och inte fattar något. Men du frågar kanske varför vi då får så otroligt lite nyttig, verifierbar ny information från andevärlden? Ja, kanske för att det ändå är en subjektiv drömvärld, en sagovärld utan "objektiv", immateriell existens "där ute", där allt handlar om kärlek och lycka och frid, inte om vetenskaplig, torr kunskap. Ja, den yttersta verkligheten är faktiskt kärlek, inte vetenskap. Tydligen har inte andarna tid eller sinne för det senare. Men ändå har andevärlden

bidragit med mycket ny andlig kunskap, om än ofta i symbolisk, gåtfull form. Hur många väckelser och nya religioner och kyrkosamfund har inte uppstått ur andevärldsupplevelser? Bara Jesusrörelsen är ett exempel, mormonerna ett annat. Och andeskådare har faktiskt kommit med sann information från andevärlden, som bekräftats, som verkat vara "paranormalt", men det har oftast varit sådant som inte vetenskapsmännen och ateisterna vill höra eller bryr sig om. Det har varit för "andligt", för levande. Andarna sysslar inte med kvantfysik. De är som sagoväsen istället. De kan heller aldrig bevisa för ateisterna att andevärlden är verklig, och livet fortsätter efter döden, ty den är inte verklig på materiens objektiva sätt, vi fångar den inte på film, och det döda bevistänkande som dessa har, har också förlorat sitt intresse för andarna. De lever ju instinktivt, som atomer, de flesta av dem, som djurlika varelser. De sysslar helt enkelt inte med experiment och bevis, och kan inte heller, lika lite som djur kan. De kan ta gestalten av dem vi känner igen, i andevärlden, och tala med oss, men de är paradisiska, djurlika kerubvarelser bakom fasaden.

Detta är dock hoppets spekulationer, famlande kärlekstankar om en högre värld.

2018-07-15 @ 13:40:00 [Permalink](#) Andevärlden Kommentarer (0) [Trackbacks](#) ()

Atomen måste ha ett inre liv om den är levande, en andevärld.

Om atomen verkligen är levande, då måste dess liv primärt vara ett inre liv, ty den är synbarligen orörlig och ensam och isolerad. Och

då måste dess inre liv vara en andevärld som den delar med andra atomer, annars skulle den inte kunna forma en hjärna och skapa ett medvetande, tillsammans med de andra atomerna. Och om atomen verkligen är paradisisk, då måste den leva i kärlek och gemenskap med de andra atomerna, ty kärleken är paradiset, och atomen måste då ha en andevärld tillsammans med dem.

2018-07-15 @ 13:53:00 [Permalink](#) Mikrolivet Kommentarer (0) [Trackbacks](#) ()

Teosofiskt-mystiska spekulationer om de tre himlarna

(det följande är bara tankediktning: fria spekulationer, gissningar och famlande försök att göra mening av andevärlden)

Skulle en möjlig förklaring till Bibelns och Emanuel Swedenborgs tre himlar vara, att cellerna i hjärnan ger upphov till änglarna i den yttersta, den första himlen, det är de varelser som ofta visar sig för religionens fundamentalister, och bygger "Förgårdskyrkan", den största och mest synliga kyrkan, representerad av förgården i det judiska Tabernaklet, det är de enbart "frälsta", de som är i början av sin andliga resa, dvs. största delen av religionens utöware. Molekylerna (t.ex. proteinerna i vår hjärna är molekyler) i hjärnan ger upphov till änglarna i den andra himlen, den mellersta, det är de varelser som ofta visar sig för de religiösa mystikerna och helgonen, de som går djupare i helgelsen, och de bygger "Helgedomskyrkan", eller "Det Heligas kyrka", symboliserad av det rum som kallas "Det Heliga" i Tabernaklets tält. Atomerna i hjärnan, de minsta och

innersta beståndsdelarna, ger upphov till änglarna i den tredje himlen, den innersta, och dessa änglar är i Swedenborgs visioner som små barn till väsendet och utseendet, det är de varelser som ofta visar sig för naturbarnshelgonen och naturbarnen överlag, samt barnen, djuren och växterna. De bygger "Det Allraheligastes kyrka", den mest osynliga och försmådda kyrkan, symboliserad av det som kallas Det Allraheligaste, det innersta rummet i Tabernaklet. De är inte sällan som naturväsen, som t.ex. älvor, troll, skogsrån, näcken, najader, nymfer, kentaurer, tomtar och vättar. De har mycket mera sinnlighet och lekfullhet än de andra himlarnas änglar. Alla tre himlarnas änglar behövs i frälsningen och helgelsen, de är alla rena, oskyldiga och paradisiska, men står inte alla lika nära det gudomliga, det innersta paradiset, atomerna, som är vårt urhem, Eden, tillvarons A och O, början och slut. I dem bor gudomen, precis som hen bodde i Det Allraheligaste över förbundsarken enligt myten.

Och vem bor i helvetena då? Det är vi civiliserade som bor där, vårt undermedvetnas mörka sidor kommer upp där, och helvetena försvinner i samma grad som vi blir lika varelserna i vår hjärnas mikroliv, dvs. blir ett med vår egen natur, vår aplika ur-Adamsnatur. Då försvinner också all tro på evig fördömdelse som dagg för solen.

De tre himlarna kan också kategoriseras så:

- 1) Första himlen - civilisationshimlen, den civiliserade himlen, stadshimlen.
- 2) Andra himlen - trädgårdshimlen, bondeidyllhimlen, landsbygdshimlen, parkhimlen.

3) Tredje himlen - vildmarkshimlen, urfolkshimlen, sagoskogen, Eden.

I den första himlen bygger de "frälsta" kyrkor och församlingar i städer (att dessa kyrkor och församlingar är små "himlar" har jag fått erfara i min moderförsamling "Smiths Vänner"). I den andra himlen bygger "helgonen" kloster och ekobyar på landsbygden (kloster är som religiösa ekobyar, dom har ofta stora trädgårdar på landsbygden). I den tredje himlen bygger "naturbarnen" små urfolksstammar i skogarna, som lever som våra yttersta förfäder och djuren. Alla dessa himlar finns redan här på jorden, inte bara i andevärlden. Men akta dig för att ta besök i den första himlen (vare sig på jorden eller i andevärlden), som är de vanligaste i böcker, som den yttersta sanningen om Gud och andevärlden. Denna himmel har tyvärr också ett mycket hemskt helvete hos de civiliserade, som säger något om de civiliserades inre mörker och förorenade fantasi. Andra himlen har skärselden, ett långt mer hoppfullt lidande. Tredje himlen har varken helvete eller skärseld. Små barn och djur har inget sånt, ty de undervisas av tredje himlen.

Jesugestalten är också olika i de olika himlarna. I den första är han en historisk person, en individ. I den andra är han "Kristus i oss". I den tredje är han "Kristus i allt", "Kristus i Naturen", "Kristus i atomen". Och då behövs han inte längre som historisk person, utan han uppgår i det mytiskt-arketypiska. Något liknande sker med gudsbilden, i första himlen är han som en människa, och blir mindre och mindre antropomorfistiskt (betyder att projicera mänskliga egenskaper på Gud) uppfattad, ju närmare man kommer Eden, tredje himlen.

I dödsprocessen reser själen in i paradiset (det är betecknande att vi alltid säger "in" i paradiset/himlen, inte "ut", dessa finns nämligen inte "där ute") genom att passera alla tre himlar, först blir själen en cell, och stannar en tid i första himlen. Sen när kroppscellerna i hjärnan dör, reser själen vidare in, till molekylen, andra himlen, och därifrån in i det innersta hemmet, tredje himlen, atomen. Ytterst är det en resa in i sin egen kärna som själen gör. Som cell möter själen cellernas andevärld, som molekyl molekylnas andevärld, och som atom atomernas andevärld.

Det finns alltså tre huvudgrupper av varelser i hjärnan, cellen, molekylen och atomen, och de mindre ligger inuti de större, innefattas i de större. Så låg också de mindre avdelningarna inuti de större i judarnas Tabernakel (i alla fall de två första avdelningarna). Hjärnan uppbyggs av celler, cellerna uppbyggs av molekyler och molekylna uppbyggs av atomer. Molekylen tillhör också egentligen det innersta paradiset, tredje himlen, men dess varelser har andra himlens änglatjänst som uppgift intill alltings återställelse (molekylna dör aldrig).

Ingen mikrovarelse är allvetande eller perfekt så som fundamentalisternas gud är det, utan deras gudomlighet är mer som spädbarns gudomlighet, och "perfekt" på spädbarnens sätt. Vänta dig därför inga fullkomliga, ofelbara svar från änglarna i andevärlden, de leker och famlar sig fram, och lär sig hela tiden saker. De deltar i invididens utveckling och samspelar med den. Därför finns det så många konstiga andevärldsupplevelser. Men man måste också förstå att änglarna spelar en slags andeteater och kommunicerar på ett andligt, symboliskt och gåtfullt sätt, anpassad till vår egen utvecklingsfas.

(P.S. de tre himlarna är en grov indelning, det finns naturligtvis mellanformer)

2018-07-17 @ 14:56:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Var i hjärnan sitter själens centrum?

Hjärnan är själens/medvetandets centrum i kroppen. Vilken del av hjärnan som är hjärnans centrum och medvetandets centrum i hjärnan vet jag inte, och det lär vara omdebatterat genom historien. René Descartes menade att det var tallkottskörteln (epifysen). Men svaret på detta är inte avgörande för mitt resonemang här. I den del av hjärnan som är centrum för medvetandet, måste det finnas en cell som är centrum för denna del, och medvetandets centrum i denna del. Och i denna cell måste det finnas en molekyl som är centrum för denna cell, och medvetandets centrum i denna cell. Och i denna molekyl måste det finnas en atom som är centrum för denna molekyl, och medvetandets centrum i denna molekyl. Och då är vi framme vid medvetandets yttersta centrum - en atom, som bär på vår personlighets yttersta kärna, den kan också kallas "anden", och in i den ska vi uppgå när vi dör, efter döden. Således kan man med fog dela upp människan i ande, själ och kropp, som Bibeln gör, anden är atomen med vår personlighets kärna, själen är denna atoms

besjälning av resten av kroppen, och kroppen är det fysiska föremålet för denna besjälning.

2018-07-18 @ 14:45:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0)
Trackbacks ()

En viktig orsak till att jag tror att det kan dölja sig atomer bakom den innersta himlens änglar

Ockultisterna pratar ofta om andevärldsupplevelser som "astral projektion". Termen som sådan verkar innebära att vi projicerar ut en andevärld i vår fantasi, och går in i den (fast så skulle inte ockultisterna vanligtvis säga). Jag tror detta begrepp är mycket betecknande. I andevärldsupplevelserna är vårt medvetande som en projektor, och verkligheten omkring som filmduken.

Vad är det vi projicerar? Jo, det vi har inom oss, förstås. Tankar, minnen, fantasier och känslor. Men vad är änglarna i dessa projektioner? Har vi dom också inom oss, i vårt psyke? Ja, jag tror det. Dom är inte "där ute". Ingen har någonsin kunnat ta ett foto av en ängel, och det säger mycket. Hade dom varit "där ute", hade de nog gett intervjuer på youtube för länge sen. Och att alla har sin egen andevärld, helt unik för dem, som ofta inte verkar vara samma andevärld som andras, där den ena kan tro på reinkarnation men den andra inte, osv., säger också mycket. Jag har forskat mycket i detta,

och lagt fram mina resultat i boken "Varför jag inte tror på Gud. Samt Varför jag tror Swedenborg hallucinerade (2017)".

Jag har haft många s.k. "övernaturliga" upplevelser, av både healing och visioner. Den viktigaste var min änglvision i Helsingfors sommaren 2012, när jag rökte cannabis. Jag har skrivit om den i min roman "Skogsfolket i Nackareservatet, del 1: Broder Tikka" (2018), se stycke 44 lite ut i texten. Myriader av änglar uppenbarade sig för mig, snett uppåt, på lång avstånd. Jag såg inte dem tydligt, utan kände dem mest. De var dimmiga, omslutna av ljus. Och när jag tänker på upplevelsen nu, så tycker jag verkligen att det var som om jag projicerade dem utåt, som om de bodde i mig, fanns inom mig. Vi samtalade hela natten (jag rökte på kvällen) på telepatisk väg, och jag frågade dem ut om det viktigaste jag funderat på. Jag fick klara svar, som jag än idag kommer ihåg, och det var förnuftiga svar, som håller inför förnuftets prövning än idag, som den ateistiska filosof jag är.

Jag upplevde spontant den gången att det var den innersta himlens änglar, tredje himlens änglar, jag mötte då, och det tror jag än idag. Tredje himlen är ju i dag i mitt tänkande atomernas himmel, och det känns rätt att tänka att de änglarna jag träffade var atomer, ty de var som små barn och älvor i sitt väsen, och de var ljusvarelser (Den danske mystikern Martinus Thomsen (1890-1981) menade att atomkärnan var som en sol med elektronerna kretsande kring det som planeter). Det passar med att det var myriader av änglar, oräkneliga, ty atomerna i hjärnan är oräkneliga (i en hjärncell finns 100 trillioner atomer, och i en hjärna finns det 65 miljarder celler). Och att de alla sade samma sak och verkade finnas i något slags enhetsmedvetande, i en gruppsjäl, passar också in på atomerna. De

är så sammansmälta i hjärnan att de lyckas skapa ett enda stort medvetande, människans medvetande, av sitt magiska samarbete.

2018-07-20 @ 15:42:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Min mikrolivsfilosofi förebådad hos N.P. Wetterlund

"Keruben bor i hvarje människa, i hvarje djur och växt och i hela den s.k. liflösa naturen. Ty allt skapadt har ett oförgängligt grundväsen." (sid. 5 i "Andens lag till den harmageddoniska församlingen", 1915, av N.P.Wetterlund. Hela texten varifrån citaten är hämtat, kan läsas här, se första delen, "Kerubernas utseende och allmänna betydelse")

Se förklaring av vad en kerub är, här.

Min kommentar: Wetterlund var en av de första jag läste efter att jag omvände mig till Gud som 12-åring. Hans förkunnelse genomträngde de tidiga Smithsvännernas förkunnelse (Smiths Vänner är min moderförsamling), och artiklar av honom förekom rikligt i deras tidskrift "Skjulte Skatte" på 1930-talet. Även deras nuvarande ledare Kåre Smith har tagit djupa intryck av Wetterlund, dennes ande lever ännu bland Smithsvännerna.

Jag har tidigare på bloggen talat om kerubdjuret i oss, som vi alla har, och även om "Animal Coeleste", det himmelska djuret, som Carl Jonas Love Almqvist talade om, vår inre rena, oskyldiga,

paradisiska djurnatur. Jag tror faktiskt att den nyplatonska, mystiska föreställningen om Animal Coeleste måste ha en av sina källor i kerubteologin, ty keruben var en ängel som var en blandning av djur och människa, en djurisk ängel, precis som Animal Coeleste var. Det var också keruber som vaktade ingången till Edens lustgård och hindrade Adam att äta av livets träd efter att han drivits ut från lustgården. Wetterlund tolkar det som att porten till paradiset enbart går genom vår inre kerub, genom att bli kerubiska igen, och den vaktar så att vi inte kan göra oss ett paradiset utanför paradiset, och att skapelsen inte kan föreviga sig i sitt fallna tillstånd (vaktar de att inte Ray Kurzweils eviga teknoparadis ska kunna fullföljas?). Ja, keruben förekommer en hel del i den judiska mytologin, de var även avbildade på förbundsarkens lock, två keruber i guld som stod på locket, och Jahve tänktes trona mellan och ovanför deras vingar. De har således en helt central ställning. I det Nya Testamentet förekommer de i Uppenbarelsebokens fjärde kapitel, och min djurism föddes mycket genom en allegorisk tolkning av detta kapitel, vars hemliga, djuriska innehåll avslöjades för mig i fångelset i Serbien i början av 2010, då jag översatte Uppenbarelseboken i djurisk anda.

Wetterlund har nog varit den yttersta källan till min kerubteologi, eftersom jag hade med en text om keruberna som fanns i Wetterlunds "Andens lag" i det första numret av min tidskrift "Sela" 2007. Det var den första texten i detta Wetterlunds jätteverk på över 1200 sidor. Ja, jag undrar om inte min djurism också har hämtat mycket inspiration från denna text, som är en av de vackraste och djupsinnigaste jag någonsin läst inom religiös litteratur. Den är även den viktigaste i Andens lag-boken, som allt annat i boken bygger på.

Att varje atom har en kerub i sig, en djurisk, vild ängel från Edens lustgård, som en älva eller ett troll, ja det är så vackra tankar att man undra om det är för gott att vara sant. Särskilt om dessa keruber blir allt mer paradisiska desto mindre de är, ungefär som människan är mer paradisisk desto mindre hon är (tänk på fostret i mammas mage och spädbarnet).

Men Wetterlund är inte ensam om detta vackra tänkande om atomen, utan man finner den också hos många andra mystiker och gamla och nya teosofier, ja hos många New Age-mystiker, såsom hos den danske mystikern Martinus Thomsen (1890-1981), i "Martinus kosmologi", där atomerna är levande varelser, gudomliga, och där atomkärnan är som en sol med elektronerna som planeter kretsande kring den. Antagligen finns något sånt också i New Age-fysiken, men jag är inte säker (kanske hos Fritjof Capra?)

Besök gärna Wetterlunds skriftkommittés hemsida, som ger ut Wetterlund i nytryck. Där finns många pärlor. Där kan man läsa hela "Andens lag" på nätet, här.

Wetterlund är bättre än det mesta av kristen litteratur som ges ut idag, och är med och punkterar myten om framsteget inom den kristna kyrkan. Han är även mycket poetisk (full av underfundiga språkliga nybildningar) och kärv, saltad och sträng på ett befriande sätt.

2018-07-20 @ 14:22:00 Permalink Animal coeleste Kommentarer (0) Trackbacks ()

Atomen som ljusvarelse och inre sol

Om atomen är som ett mikrosolsystem där atomkärnan är solen och elektronerna planeterna, som den danske mystikern Martinus Thomsen trodde, och även fysikern Ernest Rutherford, "atomfysikens fader", och om denna mikrosol bär på ett andligt väsen, en ljusvarelse som lyser av kärlek, då kan det förklara en hel del. Är det detta ljus som är Thomas Kellys och kväkarnas "inre ljus"? Guds ljus? Är det detta ljus många möter i sina nära döden-upplevelser? Är det detta ljus som andevärldens ljusvarelser är byggda av, inte minst i den innersta himlen, de som atomerna skapar? Andeskådaren Sadhu Sundar Singh rapporterade en gång att hans andekropp i andevärlden var gjord av ljus (betänk även Kristi ord att "Då skola de rättfärdiga skina såsom solen i deras Faders rike, Matt. 13:43). Enligt min filosofi är människans innersta kärna en atom, och atomen bär på en ljusvarelse, om jag har rätt ovan. Är det detta inre ljus som gör att Johannes i Uppenbarelseboken kunde säga att "Och staden behöver varken sol eller måne, för Guds härlighet strålar över den, och Lammet är dess ljus." (Upp. 21:23). Atomsolen är Kristus i atomen.

Swedenborg talar mycket om den andliga solen, och den finns i himmelens mitt, och allt kretsar kring den, den upplyser hela himlen. Precis som atomkärnans sol finns i vår egen inre himmels mitt, i vår andes kärna. När denna vår egen mitt förenas med alla andras mitt, då uppstår "Gud", "Guds andliga sol".

2018-07-22 @ 14:11:53 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag har fått tillbaka tron på bönesvar

Min mikrolivsfilosofi om att mikrolivet är gudomligt och har nästan (till synes) paranormala förmågor, har gett mig tillbaka min tro på bönesvar. Jag tror att atomerna, molekylerna och cellerna är engagerade i alla bönesvar, de hör våra böner och svarar efter bästa förmåga. Om inte det finns någon andevärld och Gud "där ute" (jag är ännu ateist), måste bönesvaren engagera mikrolivet istället, för det är där allt sker.

Läkevetenskapens otroliga helandeteknologi är bara en blek skugga av mikrolivets helande förmågor. Och internet är bara en svag skugga av kommunikationen mellan mikrolivets varelser, som förklarar många bönesvar.

Men jag klarar inte att be själv, eftersom jag inte vet hur man ber till atomer och celler. Jag suckar istället till Jesus när det är riktig fara på färde (till den Jesus som bor inom mig och i allt), och ber om förbön. Jag har kommit så långt bort från det rituella livet, och så djupt in i spontaniteten att jag inte klarar att be så som de kristna, i kammaren och på bönemötet. Men att be om förbön är också ett sätt att be.

Det finns en hel litteratur om bönesvar, om otroliga bönesvar som inte går att bortförklara som vanlig sannolikhet. En sån bok som jag läser lite i är "Upplevelser i bönens värld" på K.Neltons förlag 1934, översatt från engelskan.

Helandemirakel är också spännande att forska i, jag har läst lite på sistone om William Branham's helandemirakel, svåra att bortförklara. Helt klart är verkligheten långt mer mirakulös än läkevetenskapen och ateismen vill erkänna. Och "miraklen" behöver inte vara övernaturliga, utan kan ingå i naturens egen gudomlighet. Ja, jag tror fortfarande inte på det övernaturliga, andevärlden finns inte utanför oss, utan inuti oss, Guds rike finns inuti oss, som Jesus sa (Luk. 17:21).

2018-07-22 @ 14:36:00 [Permalink](#) [Andevärlden](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Atomernas andevärld som förklaringen till andevärlds-upplevelser

(fortsättning av mina teosofiskt-mystiska gisnings-spekulationer och tankelekar)

Förklaringen till att man gjort vissa sanna observationer i ut-ur-kroppen-upplevelser som inte kan förklaras med vanlig vetenskap, kan vara att varje atom i rummet har en innersida, en själslig sida, och alla dessa atomers inre världar är sammanlänkade till ett helt, till att skapa en andlig parallellversion av rummet, som inte är "där ute", utan inom varje atom, precis som vi har våra tankar inom oss, och att det är denna drömversion av rummet, denna fantasiversion av rummet, som astralresenärer går in i i ut-ur-kroppen-upplevelsen, genom att få information om omvärlden genom atomernas

drömvärld. Detta kan förklara t.ex. att Emanuel Swedenborg besökte det andliga Stockholm i sina visioner, en parallellversion av Stockholm, men han kunde inte se in i det fysiska Stockholm från det andliga Stockholm, vittnar han *, och det säger mycket om vad det var han upplevde: en drömvärld, inte det riktiga Stockholm. Men att varje atom i rummet ger en andeversion av sig själv till oss, gör att alla atomerna i rummet ger oss ett slags "simulation" av rummet, en själslig version av rummet. Att andevärlden är en simulation bekräftas av den nutide andeskådaren Michael Raduga, som förtjänar mer uppmärksamhet, och som kommit fram till detta genom mycken experimentation.

Om masshallucinationer verkligen förekommit (vilket t.ex. psykiatrikern, filosofen och psykologen Raymond Moody påstår), och det är sant att andevärlden är simulerad, då har jag bara kvar min teori om atomens andevärld, sammanlänkad med alla andra atomernas andevärldar, som möjlig förklaring till dessa masshallucinationer, ty atomerna kan ju kommunicera samma sak till flera människor samtidigt, ifall de är medvetna, intelligenta och sammanlänkade i en "andevärld". Telepatin kan också förklaras med atomernas andevärld, likaså bönesvar och "andeutgjutelser" i religiösa väckelser. Ingen personlig Gud behövs i detta scenario, ej heller något traditionellt "övernaturligt" eller "paranormalt" (tänkt som en övernaturlig värld "där ute"), ty alla atomer är sammanlänkade vare sig vi tror på deras andevärld eller ej, och atomernas gemensamma andevärld är inte märkvärdigare än vår egen kropps gemensamma andevärld, kallad "medvetandet", frukten av atomernas gemensamma andevärld i vår kropp. Vår kropps andevärld är ett andevärlds-mikrokosmos, atomernas kosmiska andevärld är ett andevärlds-makrokosmos. Och det är i den senare vi

går in i efter döden, dock passerande cellernas och molekylernas andevärld.

* och den andlige parallellversionen av rummet avviker alltid något från den fysiska modellen, precis som våra fantasibilder av verkligheten aldrig är helt exakta kopior av något. Detta bekräftas av parapsykologen Susan Blackmore, i en av hennes ut-ur-kroppen-upplevelser.

2018-07-24 @ 16:10:00 [Permalink](#) [Andevärlden](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

De kristna fundamentalisterna håller sitt inre i fångenskap och slaveri

Varför pratar de kristna fundamentalisterna så mycket om att kriga mot demoner och satan och förneka sig själv och döda sitt "kött" (därmed menas den "syndiga naturen"). Vårt innersta inre är ju gott, härstammar från naturens paradiset! Man behöver därför inte förneka sig själv, utan istället släppa fram sitt innersta och bli verkligen sig själv. Men är det detta innersta själv som de kristna fundamentalisterna räds, och som de försöker döda och förneka och kriga mot hela tiden? För att det påminner för mycket om djuren, som de anser som något "lågt" och nästan snuskigt, något underlägset människan, som är "skapelsens krona" enligt dem?

Är kanske alla tvivlande tankar som uppstiger ur vår hjärnas intelligenta atomer och celler, demoner och satan och köttet för de kristna fundamentalisterna? De har ju byggt sig en tankeborg som står där, färdig, till synes perfekt. Nåde den atom eller cell eller människa som vågar störa denna borg.

Då de kristna fundamentalisterna håller naturen, djuren och tredje världen i slaveri och fångenskap, genom domesticering och kolonialism, är det väl inte så konstigt att de håller sitt inre också i slaveri och fångenskap, och räds allt som hotar deras maktställning som herre och gud. De sätter munkavle på atomerna och cellerna. De får snällt lyda dem och tjäna deras tankeborg, vilket de också gör, motvilligt.

Den som återknutit sina band till naturen, är ett med sig själv, och krigar inte längre mot sitt inre. Det har jag fått erfara, jag slutade kriga och döda "köttet" när jag gick ut ur Smiths Vänner, och jag har inte blivit ond av det. Jag gör fortfarande fel, men jag är ett med mitt innersta, och med mina atomer och celler, ordet är fritt i den församling jag bildar med dem i mitt inre.

2018-07-24 @ 16:27:00 [Permalink](#) [Kristendomskritik](#) Kommentarer (0) [Trackbacks](#) ()

Något om astrakroppen

Kan det vara så att den "astralkropp" som andevärldsresenärerna har, är i själva verket byggd av alla vår kropps atomers själsliga sida,

deras drömkroppar, och denna atomens drömkropp är en ljusvarelse, vilket kan förklara att vissa rapporterat att deras andekropp inte var byggd av materia, utan av ljus. Den sägs förflytta sig med hjälp av tanken, och det är logiskt, ty den är uppbyggd av dröm och fantasi. Den sägs kunna gå genom väggar och vad som helst, också logiskt med tanke på detta. Den är vår kropps drömrepresentation.

2018-07-25 @ 14:28:00 [Permalink](#) [Andevärlden](#) Kommentarer (0) [Trackbacks](#) ()

Vad min mikrolivsfilosofi har svårt att förklara

Min mikrolivsfilosofi förklarar en hel del, har jag märkt, särskilt det s.k. "paranormala", men följande saker har jag svårt att få att passa med min teori, och gör att jag tvivlar:

1) Det är för stort hopp mellan människa och atom för att vi skulle kunna bli atomer efter döden.

Denna invändning kan bemötas genom att atomen inte är mindre levande och intelligent än vi, snarare mer, eftersom den varit med och skapat hjärnan och medvetandet. Vår kropp, resten av den förutom vår innersta kärna som atom, fungerar istället som en sordin för atomens intelligens och liv. Det förklarar varför det verkar vara så att ju mindre livet är, desto mer spirituellt och levande verkar det vara, särskilt dess förmåga till att svärma och bilda gruppsjälar - något av paradiset innersta väsen, och där det behövs verklig intelligens, ty det är det svåraste. Ja, vad är mer paradisiskt och

levande och intelligent än förmågan till community och samarbete? Denna förmåga når sin absoluta klimax i hjärnans celler och atomer.

2) Varför har jag inte lyckats hitta min mikrolivsförklaring av andevärlden hos någon tidigare andeskådare, astralresenär eller nära döden-upplevelse-upplevare? Borde inte nån ängel eller ande ha uppenbarat detta för oss?

Denna andra invändning kan bemötas genom att den mänskliga andevärlden är oerhört dunkel och symbolisk-teatralisk, mest av alla varelsers andevärldar. Ju mindre varelse, desto klarare och mer verklighetstrogen andevärld, och atomernas andevärld är bara verklighet. Denna atomernas andevärld kommer in i den mänskliga på ett dunkelt sätt, ungefär som telepati. Men den klär alltid ut sig, och samspelar med människans fantasi, för att vi ska kunna uppfatta den. Eftersom den mänskliga andevärlden är så dunkel och symbolisk, är den en blandning av fantasi och verklighet, dock mest fantasi. Detta förklarar varför vi får så lite verifierbar information från den mänskliga andevärlden som inte den mänskliga upplevaren visste redan, däribland att andevärlden uppstår ur atomerna och att vi blir atomer efter döden. Detta kanske är information från de innersta himlarna, atomernas himlar, inte de mänskliga himlarna *. De flesta änglar och andar, däribland anhörigas, verkar vara förklädda, dunkla atomer, molekyler och celler, och varelser uppbyggda av minnen och delar av vårt undermedvetna. Och när människorna på jorden nån sällan gång ibland för besök av verkliga anhöriga, hinner dessa bara säga det viktigaste, så svårt är det med kommunikationen.

3) Om själen skadas av hjärnskador, t.ex. Alzheimers, skulle man inte tro då att själen utplånas helt av att hjärnan dör? Är det inte bara en gradskillnad här?

Denna tredje invändning kan bemötas genom att om kroppen är själens, eller den atoms som är personlighetens innersta kärna, sordin, är sjukdomar som förorening och tilltäppning av sordinen, sordin i sordinen, dubbel sordin. Ja, fördunklas inte själen av svåra fysiska och psykiska plågor? Vi har svårt att tänka klart och känna oss ett med vår själ och kropp, kroppen är ett hinder, den lyder inte längre vår vilja, smärtan är grus i maskineriet. Dör kroppen, tas sordinen bort från själen, så att den kan flöda fritt, istället för att förintas. Dock, ju mindre varelse, desto mindre sordineffekt har kroppen. Atomen har ingen sordin alls, utan där är kropp och själ helt ett. Det är också denna egenskap som gör att den har så lätt för att bilda starka gruppsjälar med andra atomer. När själen ligger öppen och ren, binder den lättare till andra själar. Tuffa killar bildar inga bra gruppsjälar, så att säga.

Kroppen som själens sordin rimmar för övrigt väl med vissa gnostiska föreställningar om att själen genom kroppen "lagts i materiens bojar". Jag kan bara inte tro att någon verklig demiurg gjort detta, utan det var nog ett äventyr som vi alla var med på i skapelsens morgon. Men att tro på Jahve förslavar oss och fjättrar oss i kroppen när vi tar honom bokstavligen, som en gubbe, det blir som en ytterligare sordin. Var det detta gnostikerna menade, symboliskt, med sitt tal om demiurgen? Jag vet inte tillräckligt om detta. Men Gamla Testamentets gud liknar i sanning demiurgen.

Djuren är så fria och lätta i själen eftersom de varken har kungar, presidenter eller gammaltestamentliga gudar.

I ut ur kroppen-upplevelser och nära döden-upplevelser är det som om själens sordin löses för ett tag, litegrann, och får flöda friare. Vi kan bara drömma om hur det blir när den löses helt och hållet. Ljuvligt blir det nog. Frihet och stor kärlek. Andevärlden verkar vara vårt rätta hem. Och den finns i naturen, i enhet med naturen, verkligheten, inte lösryckt från den i en egen värld, såsom de kristnas andevärld ofta ter sig.

* visserligen har den mänskliga andevärlden tre himlar, där den innersta befolkas av atomernas änglar, men även denna innersta mänskliga himlen är mycket mer symbolisk än atomernas egen andevärld, den vi stiger in i då vi själva blir atomer. Detta är lite svårt att reda ut logiskt. Vad jag menar är att det är skillnad mellan att vara som människa i tredje himlen, den innersta himlen, befolkad av atomänglar, och att själv vara en sådan där atomängel. Och vi kanske måste vara en atomängel för att verkligen kunna förstå andevärldens uppbyggnad, ty hur andevärlden skapas liknar på hur medvetandet skapas i hjärnan (som jag sagt tidigare, medvetandet i en varelse är en mikroandevärld, medan atomernas kosmiska community är makroandevärlden, och dessa har mer gemensamt än vi anar). Annars blir det bara gissningar och dunkla spekulationer, över vårt förstånd. Det är väl därför vi har så lite informaton om det. Själv famlar jag i mörkret, ni får ursäkta det mycket spekulativa i mina teorier. Om jag har fel, har jag ändå på nåt sätt uppnått mitt syfte om jag får folk att tänka kring dessa saker, komma med bättre teorier än mig, men vi måste börja med att inse att vår själ och

andevärlden inte är, och inte kan vara, frikopplade från det atomerna och cellerna i naturen sysslar med. Det är min främsta poäng med min mikrolivsfilosofi. Man har nämligen i esoterikens historia systematiskt frikopplat andevärlden och naturen från varann, och detta är en av ockultismens och esoterikens största missar, som har fjärrmat dem från verkligheten i ofruktbara spekulationer. Jag vill försöka reparera detta fel.

2018-07-26 @ 15:11:00 [Permalink](#) [Andevärlden](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

Min mikrolivsfilosofi påminner lite om Paul Tillichs gudsbild och om österländska teologer

Mim mikrolivsfilosofi om att atomen är gudomens innersta, påminner på något sätt lite om den tysk-amerikanske teologen Paul Tillichs (1886-1965) gudsbild. Han kallade Gud för "the ground of Being", vilket atomerna ju är. Liknande uttryckssätt, Gud som "all tillvaros Grund", finns hos österländska mystiker och teologer, särskilt hos de som lutar åt panteismen.

2018-07-26 @ 16:01:00 [Permalink](#) [Gud](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

Kort introduktion till hur större varelser och samhällen är uppbyggda

Atomerna bildar gruppsjäl och skapar molekylerna. Molekylerna bildar gruppsjäl och skapar cellen. Cellerna bildar gruppsjäl och skapar kroppsorganet, t.ex. hjärnan. Kroppsorganen bildar gruppsjäl och skapar kroppen.

Det går vidare också: Kropparna bildar gruppsjäl och skapar familjen. Familjerna bildar gruppsjäl och skapar flocken, stammen, byn eller samhället.

Som ni ser, är gruppsjälen, communityn, helt central i alla dessa "stadier".

Ju större enheter, desto lösare är de sammanbundna. Ju mindre enheter/varelser, desto starkare kärlek., desto starkare kärlekslim mellan dem.

2018-07-27 @ 14:23:00 [Permalink](#) [Community](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Andevärldens tre klarhetsgrader

Har andevärlden tre klarhetsgrader, grovt indelat?:

- 1) Alla varelsernas drömvärldar i de nattliga drömmarna.
- 2) De större varelsernas andevärldar, i visioner och astralresor.
- 3) De mikroskopiska varelsernas andevärldar, i visioner och astralresor.

Lika mycket klarare som andevärld 2 är över 1, är 3 över 2.

Dessa tre representerar sfärer av inre klarhet, och vi har alla tre inom oss. Ju dunklare andevärld, desto vanligare är upplevelsen av den, bland människor. Nattliga drömmar är bara fantasi, de större varelserna andevärld i visioner och astralresor är en blandning av fantasi och verklighet, och de mikroskopiska varelsernas andevärld i visioner och astralresor är bara verklighet, dvs. allt är naket och icke-symboliskt, icke-teatraliskt och direkt, utan fasader. Det är den makrokosmiska motsvarigheten till hjärnans medvetande, och precis som hjärnans medvetande är orienterat i verklighet, är dess makrokosmiska motsvarighet det också. Människans andevärld är ett dunkelt besök i detta kosmiska medvetande, och det kan också kallas "Gud", och är atomernas kosmiska community. Den finns inte "där ute", utan man reser i detta medvetande i sitt inre, genom att byta tillstånd, precis som Swedenborg lärde.

På frågan "Vart går själen när kroppen dör?" svarade Jacob Böhme: "Den behöver inte gå någonstans." (Citatet hittat i Aldous Huxleys

bok "Den oförgängliga filosofin" (1952)) (Jag tror det är hämtat från Böhmes skrift "Of heaven and hell")

2018-07-27 @ 14:34:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min mikrolivsfilosofis kärna

Min mikrolivsfilosofis kärna är detta: Tillvaron har till synes "övenaturliga" och "paranormala" aspekter, och antingen härstammar dessa från en objektiv andevärld "där ute", över naturen, eller så härstammar dessa från naturen själv, från naturens inre liv. Jag lutar mot det senare, och min mikrolivsfilosofi är ett försök att göra mening av det senare, ge det en förklaring. Att jag har valt atomen och mikrolivet till andevärldens främste aktörer, är p.g.a. att det inte finns så mycket annat i naturen som skulle kunna fungera som bärare av andevärlden.

2018-07-30 @ 13:09:56 Permalink Min mikrolivsfilosofi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Läks alla våra själsliga sår i "andevärlden"?

Mången självmördare har nog tagit livet av sig i desperat hopp om att hitta läkedom, antingen genom att sluta existera eller läkas i en andevärld. Och mången själ med kronisk, livslång ångest har nog undrat om sånt läks i himlen.

Jag har tidigare på bloggen hävdat att alla träder in i paradiset efter döden, genom att gå in i sin varelses gudomliga kärna, atomen. Hur kan detta ske med "obotligt sinnessjuka", själsligt trasiga narkomaner och alkoholister? Släpar inte deras trasiga själ efter?

Låt mig förklara. Människan består enligt traditionell kristen psykologi - som jag delvis följer - av ande, själ och kropp (se en kristen klassiker om detta, "Själ och ande" av Jessie Penn-Lewis, från början av 1900-talet, som kan läsas på norska här och på engelska här). Anden är personlighetens kärna, där Gud bor, och där Den Helige Ande möter vår ande, och själen är förbindelselänken mellan anden och kroppen.

Om detta är sant, och anden är lika med atomen i vår själs innersta, då är själen något psykosomatiskt, något halvkroppsligt, något som kan förklara varför vi kan känna ångesten som en fysisk oro i maggropen. Ja, de flesta av våra känslor känns i kroppen, medan tankarna inte gör det. Betyder det att tanken är mer ande och känslor mer själ och kropp? Men inte alla känslor är lika mycket själ och kropp. Agapekärleken (den villkorslösa kärleken) finns mer i anden än i själen och kroppen, medan den erotiska kärleken och förälskelsekärleken är mer själslig och fysisk. Det finns således "högre" och "lägre" känslor (jag menar på olika avstånd från paradiset's kärna). Alla "högre" känslor tar vi med efter döden då de finns i anden. Det är nämligen bara anden som går vidare. De känslor som är mer själsliga och fysiska, lämnar vi kvar. Antagligen lämnar vi kvar den sexuella driften, men jag är inte säker. Det kan finnas en andlig motsvarighet till erotik och sex, vilket andeskådaren Emanuel Swedenborg påstod, och astralsex är något folk har erfarit.

I varje fall är den fysiska erotiken och andeerotiken inte samma sak, vi kommer inte att släpa med någon fysisk åtrå.

Jag vill nu påstå, att alla själsskador ligger i själen och kroppen, inte i anden. Omoral ligger också i själen och kroppen, då vår ande är gudsgnistan i oss, det gudomliga i oss. Vi tar alltså inte med oss detta efter döden, in i atomernas andevärld. Det är på detta sätt jag tror vi läks efter döden, och det är detta som gör att folk vågar ta självmord, hade det inte varit för detta hade inte folk vågat, tror jag, ty de hade riskerat de andevärldens helveten som de kristna fundamentalisterna pratar om (som inte finns) och vetat detta innerst inne.

Låt mig avsluta med en liknelse: Kroppen är trumpeteten, med en sordin som dämpar ljudet, och ljudet genom trumpeteten är själen. Trumpetisten är atomen i vårt väsens innersta, i gemenskap med atomernas kosmiska community. Själsskador är falska ljud som kommer av dålig trumpet och tilltäppt sordin, dvs. sjukdomar. En gång skall trumpetisten lägga av "trumpeten dig" och sjunga dig utan trumpet. Detta är paradiset, ty det är den överlägset vackraste sången *, mild och varm och ren, såsom bara en levande varelse kan. Trumpeten är gäll och metallisk i jämförelse, och har dessutom sordin.

* P.S. Om inte själen läkes i "andevärlden", då står det illa till med de flesta i civilisationen, fulla som de är av själslig sår, ärr och traumor, och då går personer med kronisk ångest "förlorade", fast de inte blev sjuka av omoral, utan av samhällets hårdhet, civilisationens onaturlighet.

2018-07-30 @ 14:07:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Psykatrikern Richard M. Buckes upplevelse av "kosmiskt medvetande".

En helig läsupplevelse i mitt liv, som jag aldrig ska glömma, är den kanadensiske 1800-talspsykiatrikern Richard M. Buckes beskrivning av sin mystika upplevelse 1872 av "kosmiskt medvetande". Den tröstade mig djupt, och betydde mycket för min tro på universalismen, apokatastasis, eller läran om allas slutliga frälsning,. Denna upplevelse kändes så sann, så sann! När jag läser den idag, rimmar den väl med min mikrolivsfilosofi, ja ger den rikligt med näring! Den är en av de vackraste mystika upplevelser jag känner till. Här kommer den, ett utdrag från boken "Cosmic Consciousness" från 1901 (den kan läsas här, gratis):

"All at once, without warning of any kind, I found myself wrapped in a flame-colored cloud. For an instant I thought of fire, an immense conflagration somewhere close by in that great city; the next, I knew that the fire was within myself. Directly afterward there came upon me a sense of exultation, of immense joyousness accompanied or immediately followed by an intellectual illumination impossible to describe. Among other things, I did not merely come to believe, but I saw that the universe is not composed of dead matter, but is, on the contrary, a living Presence; I became conscious in myself of eternal life. It was not a conviction that I would have

eternal life, but a consciousness that I possessed eternal life then; I saw that all men are immortal; that the cosmic order is such that without any peradventure all things work together for the good of each and all; that the foundation principle of the world, of all the worlds, is what we call love, and that the happiness of each and all is in the long run absolutely certain. The vision lasted a few seconds and was gone; but the memory of it and the sense of the reality of what it taught has remained during the quarter of a century which has since elapsed. I knew that what the vision showed was true. I had attained to a point of view from which I saw that it must be true. That view, that conviction, I may say that consciousness, has never, even during periods of the deepest depression, been lost."

Det var särskilt följande ord som tröstade mig djupt: "the cosmic order is such that without any peradventure all things work together for the good of each and all; that the foundation principle of the world, of all the worlds, is what we call love, and that the happiness of each and all is in the long run absolutely certain."

Bucke räknade också upp bland upplevelsens karakteristika,

- loss of a fear of death
- loss of a sense of sin

Var det en glimt av atomernas kosmiska andevärldscommunity som Bucke fick här? Anmärkas kan också att många som haft nära döden-upplevelser vittnar att de mist fruktan för döden, se denna artikel.

Behöver det sägas att han inte är den enda som haft sådana upplevelser? Otaliga mystiker har haft det, och droger kan också ge sådana upplevelser.

Man kan också fråga sig om det kosmiska medvetandet har något att göra med psykiatrikern C.G. Jungs "kollektiva omedvetna" med alla dess arketyper. Ty andevärldsupplevelser är fulla av arketyper! Det finns nog förbindelser här, även om dessa två inte är samma sak.

2018-07-30 @ 15:06:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Något mer om "kosmiskt medvetande" och atomens andliga sol

Andevärlden fungerar ungefär som vårt medvetande fungerar nu: Vi har hela kosmos i vårt medvetande, genom att vi tänker på det. Vi behöver inte byta plats och förflytta oss i rummet för att förflytta oss i kosmos i vårt medvetande, vi förflyttar oss enbart i tanken och känslan. Det är detta det "kosmiska medvetandet" handlar om, som jag skrev om här, och det är denna andevärld atomen har, och som gör att den kan vara så levande och paradisk mitt i sin synbara orörlighet. Ja, hos den är andevärlden starkast och klarast just p.g.a. att den är mest orörlig av allt skapat. Det är nämligen ofta så att ju mer orörligt det yttre livet är, desto mer rörligt och levande är det inre livet, för att kompensera för den inre orörligheten, särskilt om detta inte är tvunget. Våra nattliga drömmar är exempel på detta. 1600-talspoeten Lars Wivallius skrev sina bästa dikter i fängelset, det var där inspirationen var starkast. Jag tror John Bunyan (som

skrev "Kristens resa", som anses vara världens mest sålda utombibliska bok någonsin, i fängelset) och Johannes av Korset (som skrev "Själens dunkla natt" och "Andlig sång" i fängelset) kan vittna om något liknande, och jag också, i min fängelsevistelse i Serbien 2010.

Låt mig ta en bild på det kosmiska medvetandet: Parabolantennen eller den internetuppkopplade datorn kan vara svaga skuggor av atomens förmåga att ta in resten av kosmos i sig, förenas med resten av kosmos i ett kosmiskt medvetande. Atomkärnan är en andlig sol, som är ett mikrokosmos av "Gud", är "Gud i oss", där atomkärnornas kosmiska community är den makrokosmiske "Guden". Jag leker med tanken att vissa människors andevärldsupplevelser tar delvis plats inuti den atom som är deras väsens kärna, och att atomkärnan är den andlige solen i deras andevärld, lite som i denna bild. Sedan kan de ta in andras andevärldar lite som en parabolantenn eller som en dator. Är "tunneln" i nära döden-upplevelsen en färd inåt istället för utåt? Till mindre istället för större? Och är "ljuset i slutet av tunneln" atomkärnans andliga sol?

"Eminent physicist, David Bohm, viewed all matter as "condensed" or "frozen light." Physicist Stephen Hawking once stated, "When you break subatomic particles down to their most elemental level, you are left with nothing but pure light." (Kevin Williams)

2018-07-31 @ 15:26:00 [Permalink](#) Andevärlden [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Något om cellernas andevärld

Jag har skrivit tidigare (här) att cellerna bildar första himlen, civilisationshimlen, och dess änglar. Den himmel där det finns städer och "andefabriker". Kan detta förklara varför kroppscellen påminner om en fabrik, om än i mikroskopisk miniatyr? Cellen är det närmaste till teknologi som vi har i vår kropp.

2018-07-31 @ 16:40:24 [Permalink](#) Min mikrolivsfilosofi [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Vad är en syn, en vision?

Om spiritisterna har rätt, svävar det just nu en massa osynlig varelser kring dig, där ute i den "objektiva" verkligheten, och att ha en syn är att ens andliga ögon öppnas för en stund och man får syn på dem.

Men varför har då aldrig någon lyckats fotografera eller filma dem på övertygande sätt, även om spiritisterna hävdar att andarna kan materialisera sig, och t.ex. producera "ektoplasma", en sorts andlig materia?

Svaret är att det hela måste vara mer mysteriöst än att varelserna finns "där ute" (det senare är liksom mot intuitionen, det känns konstigt på nåt sätt). Jag har själv tidigare på bloggen lagt fram en förklaringsmodell, genom att anta att atomerna och cellerna har en andevärld, som vi ympas in i i våra andevärldsupplevelser. Varje atom och cell i vår omgivning har en andlig sida, precis som vi, och

när dessa förenas och kommunicerar med varann, uppstår ett "kosmiskt medvetande", en "andevärld" som inte är "där ute", utan vi tar in omgivningens andevärld i oss, vi går inte ut i den rent "objektivt", så att vi skulle sväva ut i en parallellverklighet. Således utgör alla de Stockholmska atomernas andliga sida ett andligt Stockholm (andeskådaren Emanuel Swedenborg lär ha besökt ett sådant), och om vi ser vår avdöde farfar i en syn, medan vi vandrar på Stockholms gator, finns han inte "där ute" i luften, utan han är antagligen någon mikrovarelse i sin grav, som genom det kosmiska medvetandet vill träffa dig, och visar sig i en skepnad som du kan känna igen.

Visioner är således subjektiva hallucinationer, men inte enbart detta, utan de kan kommunicera med andra levande medvetanden, vare sig det är atomer, celler, växter eller människor, precis som telepati också är möjligt på liknande sätt.

Detta är alltså en tredje väg, en mellanväg mellan spiritisternas grova, vulgära andetro, och de naturalistiska ateisternas lika grova och vulgära förnekande av allt de inte kan se och fotografera.

Om det inte hade varit för att jag tror att vi lever vidare i mikrolivet, i det fysiska, hade jag måsta tillgripa antingen spiritisternas andetro eller naturalist-ateisternas förnekande, men min mikrolivsfilosofi öppnar upp en tredje väg (hur ofta finns inte sanningen nånstans mitt emellan två extrema åsiktspoler!), som är mera sublim och mysteriös. Något fjärde alternativ kan jag dock inte komma på som förklaring till visioner och syner.

2018-08-01 @ 12:31:00 [Permalink](#) [Andevärlden](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Atomens magiska inre liv

Om atomerna i hjärnan lyckas tillsammans skapa något så ofattbart magiskt som medvetandet, vad då med deras privata inre liv, för sig själv? Det måste vara magiskt det också, påstår jag i min mikrolivsfilosofi, magiskt bortom vår fattningsförmåga. Skaparen är nämligen alltid mer magisk än det den har skapat. Därav min tro på atomernas egen andevärld. Faktum är att atomen rymmer ett helt universum, vars inre kvaliteter aldrig kommer att upptäckas av kall och mekanisk vetenskap, som bara kan utröna det yttre i atomen.

2018-08-02 @ 13:44:46 [Permalink](#) [Min mikrolivsfilosofi](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Det mindre skapar det större i vår värld

Eftersom det i vår värld är det mindre som skapar det större, åtminstone när det gäller varelser och organiska ting (atomer skapar molekyler, molekylerna skapar celler, celler skapar hjärnor, hjärnor skapar familjer), betyder det att det mindre är mer gudomligt och intelligent än det större, ty skaparen är alltid mer gudomlig och intelligent än det den har skapat.

2018-08-03 @ 13:14:24 [Permalink](#) [Min mikrolivsfilosofi](#)
[Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

En andevärldsmodell

Kan en förklaring till varför varje kultur synes ha sin helt egen andevärld, som om de ofta vore ovetande om de andras kulturernas andevärldar, vara att andevärldarna inte är objektiva, "där ute", utan subjektiva, men inte bara subjektiva, utan subjektiva på det sättet att alla som trott på samma andevärld samlas i mikrolivet (som inkarnerade i atomer och molekyler och celler, jag tror ju att man blir en levande atom till slut) och som människor om de ännu lever som inkarnerade människor, och liksom skapar sin egen andevärld genom att kommunicera med varann och visa sig ömsesidigt för varann, nästan som en egen andevärldslig motsvarighet till internet/facebook för just den kulturen, bara att internet är en svag skugga av denna andevärld? Så att varje kultur liksom har sin egen "andevärldsinternet", där man sällan går över till en annan kulturs andevärldsinternet? Dock, det finns människor som i sin nära döden-upplevelse har sett flera olika kulturers himlar, som t.ex. Mellen-Thomas Benedikt.

Men som jag tidigare har postulerat, att det finns tre himlar i andevärlden, grovt uppdelat, så tror jag också att varje kultur har tre himlar i sin andevärld, och att ju närmare man kommer den högsta himlen, desto mer liknar kulturernas andevärldar på varann, och

desto mer ömsesidigt utbyte sker (se bara hur fundamentalisterna i religionerna krigar mot varann, medan mystikerna älskar varann och lär sig av varann över religionsgränserna). Det kan man se också på kulturerna på jorden. Ju mer civiliserade de är, desto mindre liknar de på varann, medan urfolken liknar mycket mer på varann över hela jorden, än mycket civiliserade kulturer (jämför indisk kultur och religion med svensk).

Denna andevärldsmodell kan förklara varför Jehova i Gamla Testamentet verkade vara en stamgud bara för det Israeliska folket, som tävlade med andra kulturers gudar ("du skall icke hava andra gudar än mig"), och varför det samma mönstret ses hos de kristna i Nya Testamentet; Jesus blir deras stamgud. Ja, nästan varje animistisk urfolkskultur verkar ha en egen stamgud, som de anser vara den högste guden, precis som Israel ansåg med Jahve.

2018-08-10 @ 17:23:00 [Permalink](#) [Andevärlden och det paranormala](#)
[Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Den stilla glädjen; människans naturliga grundtillstånd

Vad är människans naturliga normaltillstånd? Jag vill hävda att det är en stilla glädje * över tillvaron, en tyst mysighet, lätthet, lust att leva, nyfikenhet och frihetskänsla, frihet att förverkliga sig och följa sitt hjärta, kärlekens väg. Det är inte extasen och ruset, nej, extasen är en tillvarons gäst. Nej, den lågmälda, stilla tillfredsheten och lyckan är det som man går tillbaka till när man får leva så som

naturen hade menat det. Den är också lätt att upptäcka hos urfolk och hos vilda djur, t.ex. ett andpar på stranden. Visst kommer mödan, lidanden och sorger också i detta tillstånd som gäst, precis som extasen, men när de gjort sitt besök, återgår alltid livet till den stilla glädjen och tacksamheten. Den stilla glädjen bor liksom i våra celler och atomer, de liksom anger grundtonen för vårt liv. Lusten till livet, hoppet och den ljusa framtidstron, tilliten och tillförsikten. Det bor liksom i kroppen.

Antagligen kommer detta att bestå även i livet efter döden, om vi lever vidare, ty vi lever då vidare i det materiella, i atomen, i den atom som just angav grundtonen till vår själ. Den stilla glädjen kommer bara att kännas renare och klarare, eftersom vår kropp är som en sordin för själen. Och vem skulle orka med en evig extas? Ingen. Dock blir extasen antagligen en oftare sedd gäst i andevärlden, då livet blir så mycket rikare och friare.

Eftersom den stilla glädjen är vårt grundtillstånd och naturliga jämviktsläge som människa, kommer detta antagligen bestå i andevärlden, så att permanent olycka inte kommer att vara möjlig där, ty precis som olyckan endast är en gäst, inte vårt grundtillstånd, som människa, så kommer olyckan att enbart gästa oss på andra sidan, mest i form av deltagande i de som människor ännu levandes olyckor. Och den kommer att vara en mer sällsynt gäst, precis som extasen kommer att vara en oftare sedd gäst, ty vi kan inte bli sårade fysiskt som andar/atomer, och de saligas skara i vår andevärld är ofattbart långt större än de olyckligas (räkna atomerna), de senare är enbart gäster från världen av människor, djur och växter.

Den smärta man känner som atom (som jag tror alla blir) i andevärlden är medlidandets saliga smärta, barmhärtighetens saliga födslokval, den enda smärta "Gud" känner. Det är en paradoxal smärta, ty det är den enda smärta som inte förmörkar en varelse och gör den olycklig. Det är den smärta som kan lovsjunga "Gud" mitt i flammorna på kättarbålet. Denna smärta är heller inte evig, utan skall en gång upphöra, när den sista själen gått in i paradiset. Och det är en smärta som enbart gästar oss. Den skänker oss också ny glädje, när vi har fött fram den varelse som var medlidandets föremål, ut ur olyckan och in i glädjen, vi korsfästs och uppstår med denna varelse, såsom en mor lider och uppstår med sitt foster på förlossningsbädden.

Trösta dig med detta, du som är rädd för helvete i detta liv och i det kommande. Gör dig av med denna rädsla, den är emot naturen och skapar lagträlar och fariséer, som gör det goda av yttre skäl, inte av inre, av rädsla för helvete och straff istället för av kärlek till medvarelsen. Begrunda istället den tillvarons innersta kärleksväsen som skapat oss så att den stilla glädjen är vår varelses grundton och naturtillstånd. Detta "väsen" vakar över dig och skall leda dig till den eviga glädjen.

* med det menas en stilla frid och tillfredshet

2018-08-12 @ 15:17:00 [Permalink](#) [Himmel och helvete](#)
[Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Små famlande krafs efter syftet med varför vi är här

(från en kommentar av mig på FB-gruppen "Peak Oil"): Angående syfte, tror jag det finns en slags mystisk, underlig gudomlig plan, som är för stor för oss att greppa eller förstå, och den är så vacker och älskvärd, att vi inte kan greppa det heller. Det är därför vi inte hör om den. Atomerna och Moder Jords själ är denna plans mödrar, atomernas kosmiska community, som är "Gud". Några glimtar av denna plan har kommunicerats genom de stora religionerna, men de är skymda av och klädda i mytologiskt språk, det enda språk vi kan greppa när vi försöker förstå dessa ting. Men jag har sett paradiset i naturen, i atomerna, detta är varför jag känner att det måste finnas denna plan där. Det finns en oerhört stor intelligens där! Eller för att tala med fysikprofessorn David Bohm: "Kvantfysiken antyder att det finns en kreativ intelligens under det hela, som skulle kunna ha som en av sina grunddrag det som menades med ordet "Gud" *.

I mystika upplevelser har folk stuckit huvudet upp genom molnen och hållit huvudet en stund ovan molnen där solen aldrig skymmes. Så t.ex. Leslie Weatherhead i sin mystika upplevelse, som jag återgett i denna artikel. Men ännu klarare i nära döden-upplevelserna, om än också i mytologisk dräkt. Men hör på följande otroliga nära döden-upplevares ord om sin nära döden-upplevelse: "thinking about it now, it is if I'm dreaming now and then I was awake, then I was awake and conscious. I think they should call it a near life-experience, because it's more alive than I've ever been" (från dokumentären "Life after Death Documentary").

När man tänker på att folk i detta ofattbart lucida, kristallklara medvetandetillstånd, har mött varelser av ofattbar kärlek och ömhet

och ljus, då måste vi fråga oss: "Vad är detta?" "Hur är detta möjligt?" "Varifrån kommer dessa varelser?" "Är dessa varelser bara en produkt av vår fantasi?" Även om vi tror det är bara fantasier, måste vi förundra oss över tillvarons gudomliga mysteriösitet och skönhet när vi läser sånt. Inte minst att nära döden-upplevarena verkar skapa hela kosmos inom sig i dessa upplevelser, kosmos som verkar vara helt verkliga, ja mer verkliga än vårt fysiska kosmos.

David Bohm säger också: "De moderna naturvetenskapernas resultat förefaller endast meningsfulla om vi antar en inre, uniform, transcendent verklighet som är baserad på alla externa data och faktum. Själva det mänskliga medvetandets djup är en av dessa." (1)

I min bok "Djurisk teologi. Paradisets återkomst" (Titel förlag 2010) hade jag med en text som jag ännu känner värmer mig, en poetisk "skogsöversättning" av Johannesevangeliet 1:1-18:

"PLANEN

Begynnelsen

När civilisationen började, reste det sig en Plan bland djuren och hos Naturen. Denna Plan reste sig alldeles i början, samtidigt som civilisationen. En Plan för att besegra civilisationen.

Sedan dess har allting i naturen kretsat kring denna Plan. Ingenting har blivit till utanför denna Plan.

I denna Plan fanns LIV!!, och livet lyste över civilisationen. Ljuset lyste i mörkret, och kunde inte förintas.

Vilden Johannes

En apa lät sig återfödas som människa inne i civilisationen. Hans namn var Johannes. Han kom för att berätta för människorna om detta ljus, så att alla kunde återvända till naturen. Johannes var inte själv en apa då han var bland oss, men han berättade om dem, om deras ljus. Och på det sättet lyckades naturens ljus, som upplyser alla, tränga sig in i civilisationen.

Nu befann sig ljuset inne i civilisationen, bland människor som kommit till enbart genom detta ljus - och ändå såg man inte det. Naturen kom till sina barn, men de förkastade sin Mamma. Men alla som ville fick bli hennes barn igen, och födas av henne, inte genom sitt eget beslut, utan genom Naturens beslut: Planen.

Planen förverkligas

Och Planen förverkligades, och blev kött och blod, som levde tillsammans med oss. Och vi såg Planens härlighet, så schön och så sann som om den vore Naturens ögonsten, det enda den var upptagen med. Vi har känt denna överflödande kärlek skölja över oss, våg efter våg. Först kom Moses med sin lag, sedan kom Jesus, apornas son, med sina sköna sanningar. De talade alla om Naturen, som de civiliserade inte kunde se. Men den Ende (Allah), Fadern, visade sig för oss genom dem. "

Citat slut.

Ja, detta var ett famlande, poetiskt försök att förstå den plan som naturen har för oss, på bibliskt-mytologiskt språk. Djuren vet antagligen något om denna plan, det är väl därför de är så lugna mitt i naturförstörelsen, men de kan inte tala till oss om den, ty de kan inte vårt språk, de tänker inte med ord. Men atomerna har nog viskat ditt och datt till deras själar, hoppets ljuvliga budskap, att naturen kommer att segra till slut, på underliga vägar.

* originaltexten: "Quantum physics would suggest that there is a creative intelligence underlying the whole, which might have as one of the essentials that which was meant by the word 'God'."

(1) originaltexten: "The results of modern natural sciences only make sense if we assume an inner, uniform, transcendent reality that is based on all external data and facts. The very depth of human consciousness is one of them."

2018-08-16 @ 18:23:00 [Permalink](#) [Andevärlden](#) och [det paranormala](#) [Kommentarer \(1\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Atomerna är gjorda av ljus

"Eminent physicist, David Bohm, viewed all matter as "condensed" or "frozen light." Physicist Stephen Hawking once stated , "When you break subatomic particles down to their most elemental level, you are left with nothing but pure light." (Kevin Williams på denna sida)

Rimmar väl med min mikrolivsfilosofi!

2018-08-19 @ 13:33:10 Permalink Min mikrolivsfilosofi
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Förhållandet själ-kropp och Swedenborgs korrespondenslära. Och något om ångesten.

Förhållandet mellan själ och kropp är ett stort mysterium. Har du någonsin tänkt, när du har ångest och det känns som ett öppet sår i maggropen, att hur kan detta gå till utan att det är något verkligt fysiskt sår där? Läkarna kan aldrig finna något fysiskt sår, om de söker. Och har du kanske gripit efter teorier om "astralkroppen", "smärtekroppen" och liknande? Att vår själ liksom också har en kropp? Det ligger nära till.

Swedenborgs korrespondenslära kanske kan komma oss till hjälp här, läran om att det finns en andlig motsvarighet till allt det fysiska och materiella. Eller min mikrolivsfilosofi, där jag menar att all materia har en andlig sida, även atomerna i stenarna och i vår kropp, och att det är in i denna andliga sida vi går efter döden. Kan inte det vi kallar själ eller ande i människan, i själva verket vara människokroppens drömsida, andliga motsvarighet? Kan det förklara varför ångesten känns i magen? Men det är antagligen inte från cellernas och atomernas andliga sida som smärtan kommer, utan från det som vi känner som "oss" i vår kropp, och detta jag är liksom i kontakt med alla cellerna och atomerna i hela vår kropp, därför känns ångesten i magen. Vi är inte vår kropp, utan vi är det "jag"

som besjälar vår kropp och samlar den till en organisk enhet. Men vårt "jag" är inte en kropp med utsträckning i rummet, utan är till sin innersta kärna en atom i vår hjärna, centralatomen, som lever ut genom resten av vår kropp. Denna atom står i levande, stark kontakt med alla andra atomer i vår kropp, och samlar dem till ett helt, som "centraldatoren för vår kropps internet", som centralatomens ande skriver på, i gemenskap med "Gud", "atomernas kosmiska community", och där alla andra atomer i kroppen är de övriga datorerna, och internetet är vårt "jag", för att använda en liknelse. Precis som internet inte har utsträckning i rummet, har inte vårt "jag" det heller. Men internet hålls vid liv av datorerna.

Ångesten härrör inte från centralatomen, som är paradisisk, utan från vårt "jags" möte med vår kropp och omgivningen, det har uppstått komplikationer i hur detta jag lever ut i kroppen och omgivningen. Ångesten är inte minst ett relationellt problem, det är något som är fel i mina relationer med omgivningen, och med omgivningens relationer till varann och mig. "Världen är sjuk", så att säga.

Kroppens celler och atomer har inte heller ångest själva, inte heller de som finns i maggropen, men de får signaler om ångesten från hjärnan, och arbetar på vår läkedom. Atomerna och cellerna i vår kropp är som änglar som hjälper de fördömdas andar till frälsning. De är själva saliga, men känner dock medlidande.

En gång skall vi för evigt gå in i deras skara, och bli som dem, saliga och fulla av medlidande och arbetsvilja för världens salighet.

2018-08-20 @ 18:55:00 Permalink Andevärlden och det paranormala
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Andlig atomism och Leibniz monadologi

Kan min atomlära i min mikrolivsfilosofi kallas en slags "andlig atomism"?

Min andliga atomism har vissa likheter med 1600-talsfilosofen Gottfried Wilhelm von Leibniz monadologi. Verkligheten består enligt Leibniz av ett obegränsat antal monader, monaderna är tillvarons minsta beståndsdelar, och dessa påminner litet om atomerna. Så menar han t.ex., enligt Wikipedia att "Varje sammansatt organism består av ett antal monader med en centralmonad, vilken hos människan kallas själ." Alldeles nyss (se här) skrev jag om hur människans centrum är en atom, centralatomen. Leibniz menade att varje monad representerar alla andra monader i universum, vilket påminner lite om min teori att varje atom ingår i "atomernas kosmiska community", dvs. "Gud", och har genom detta kontakt med alla andra atomer, lite som en parabolantenn har kontakt med olika TV-kanaler. Leibniz monader är alla själar, medvetna varelser. Alltså Leibniz trodde att allting är besjälade, eftersom allting består av monader. I min atomteori är också varje atom levande och medveten och intelligent, ja mer än människan.

En dansk artikel om Leibniz monadlära finns här.

2018-08-21 @ 15:48:00 Permalink Min mikrolivsfilosofi
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vidareutveckling av mina teorier om andevärlden

(nu kommer igen en av dessa väldigt spekulativa, hemsnickrade, ja jag skulle rentav säga hembrända, famlar-i-mörkret-teorierna:)

Jag har tidigare här på bloggen presenterat min andevärldsmodell, att den består av sammanslutningar av atomer och celler som alla har sin helt egen andevärld, där denna inte finns "där ute" utan mellan atomerna ungefär som internet finns mellan internets olika datorer, eller en TV-kanal finns mellan en parabolantenn och de apparater som sänder TV-kanalen till den. Man liksom skapar andevärldar mellan sig, istället för att de skulle finnas "där ute", och man gör detta med likasinnade. Andevärlden är tillstånd, inte fysiska platser, och alla med samma tillstånd samlas till gemenskap. Men sedan kan man besöka andra andevärldar, men man hör inte hemma där. Alla atomer och celler har en andlig sida, en drömsida, och det är den som står i förbindelse med andra varelsers drömsidor. Ens "hemandevärld" befinner sig alltid i imaginära världar uppe i "sfärerna", där man tar olika skepnader, medan den andevärld man träder in i i ut ur kroppen-upplevelser, i början, är det områdes andliga drömsida som man befinner sig i, bestående av alla fysiska atomers och cellers drömsidor ihopkopplade med varann, så att det uppstår en andlig parallelversion av det fysiska, Stockholm blir till ett "andligt Stockholm". Men varje sådan atom eller cell kan lösgöra sig från sin "position" i det fysiska rummets andliga drömsida, och stiga upp till "högre" imaginära världar, för att anta olika skepnader och skapa sig sitt andevärldshem, i den sfär som passar en *. Dessa andar kan också förekomma på jordplanets drömsida, i vår närmaste omgivning när vi träder ut ur kroppen, och skapa underliga ting, men de är långt mer sällsynta där, uppe i "sfärerna" finner man gigantiska

samhällen av atomandar, de kan vara på kvadrillioner och åter kvadrillioner andar, ja kvintillioner andar, en enda kropps atomandar kan bilda små universa i andevärlden. I dessa andevärldar samlas atomandarna för att skapa det fysiskas förunderliga ting, en kropps atomer utför sitt arbete i dessa sfärer, en hjärnas medvetande skapas i dessa sfärer, genom umgänget och samarbetet mellan atomandarna (1). Men, som sagt, andevärldens "högre sfärer" är på intet sätt "där ute" i rymden, utan de är inte rumsliga överhuvudtaget (rätteligen har man allmänt antagit genom tiderna att andevärlden är bortom tid och rum), lika lite som internet är utsträckt i rummet, internet existerar istället mellan datorerna och människorna, i relationer. Andevärlden, likaså, är helt relationell, byggd av själsfrändskap och kärlek, av attraktioner mellan atomer och andar. Precis som det skapas subkulturer av likasinnade på internet idag.

Men det kanske viktigaste här, är att dessa andevärldar är imaginära, fantasiskapelser, mytiska skapelser. Detta kommer man fram till genom att studera och jämföra olika kulturers andevärldar, inte minst urfolkens, där alla har sina egna gudar och egna andevärldar. Nästan alla har sin egen "högsta gud", som regerar över alla andra gudar, sin s.k. "stamgud". Jesus är de kristnas stamgud, Jahve judarnas. Men så är det bara i de lägre sfärerna. I de högre ser man det relativa med ens egen mytiska värld, och kan lättare möta och förstå andra kulturers andevärldar. Ens värld expanderar ofantligt.

Men bara för att dessa andevärldar är mytiska, betyder det inte att vi kan avfärda dem och säga att de inget har med verkligheten att göra. Faktum är att atomerna i hjärnan faktiskt skapar medvetandet genom en mytisk andevärld, genom arketyper och symboler i det undermedvetna, och de visar sig för vår ande i andevärlden som

mytiska varelser, nämligen som änglar, keruber och serafer och annat.

Det kan inte vara på något annat sätt. Men som jag sagt tidigare på bloggen, andevärlden klarnar desto högre man stiger i sfärerna, den blir mindre dunkel och oförståelig och mindre symbolisk, mer som att "skåda Gud ansikte mot ansikte" utan mytens skymmande höljen. Men det mytiska kommer alltid att vara med, ty människoanden är gjord av myter, myter är dess vävnad, dess själ. En tanke är en myt. Ett ord är en myt. I de högre sfärerna förstår vi bara dessa myter bättre, lär oss tolka dem bättre och se deras relativitet, så att vi kan lära oss av andras myter och jämföra våra myter med andras myter. Och antagligen blir det hela mindre mytiskt på det mänskliga sättet desto närmare man kommer atomernas andevärld, vad deras andar är vävda av, vet bara "Gud".

Och till sist om visioner: när vi ser en tomte i en syn, så att hen liksom finns här i den fysiska verkligheten, betyder inte det att hen har trippat omkring där rent fysiskt, bara så att vi inte har sett henom tills nu, utan det hela är en mer invecklad process; tomten har befunnit sig på den platsen hen visade sig i, i den andliga parallelversionen av platsen, som inte är en plats i det fysiska, utan uppstår i kommunikationen mellan atomer och celler och varelser, alltmedan den atom eller varelse som tomteanden härstammar från befinner sig där dess fysiska substrat befinner sig, den bara skapar en parallelversion av omgivningen där vi såg tomten, i kommunikationen med andra varelser. Och tomtens plats i denna imaginära parallelversion är det vi ser i vår syn, den liksom meddelas oss från denna tomtes ande, så att vi ser denna plats som om den befann sig ute i den fysiska verkligheten, som om luften var

full av andar som svävade omkring men vi inte kan se. Invecklat, eller hur? Det låter underligt, men verkligheten är underlig. I vilket fall som helst, om luften verkligen var full av svävande andar och änglar, skulle de ha kunnat låta oss fotografera dom så att ingen tvivel rådde i saken om att de faktiskt svävar omkring i det fysiska. Men vi har inga sådana fotografier, bara fakefotografier, och allra minst har vi några filmningar av andar och änglar. Detta säger oss något om var vi bör leta efter förklaringen till visioner.

* Detta är något av det mest sagolika av allt i andevärlden, att man får lov att bilda ett andevärldshem med de i hela kosmos som är mest lika en själv, ens sanna själsfränder. Detta är det, mest detta, som gör att naturens andevärld är vårt sanna hem, vårt hem i den fysiska existensen på jorden är inte vårt sanna hem.

(1) Jag har svårt att tänka mig något annat sätt på vilket atomerna i hjärnan skulle kunna kopplas ihop på det ofattbara sätt som de är ihopkopplade, alla atomer verkar kommunicera med alla andra i hjärnan, och de verkar alla känna varann, som i en slags gruppsjäl, ett kollektivt medvetande, och detta måste vara andligt, ta plats i en andevärld, det kan inte bara vara fysiskt.

2018-08-25 @ 13:58:00 [Permalink](#) Andevärlden och det paranormala [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Helena Petrovna Blavatsky om atomens andlighet

"The atom [is] the most metaphysical object in creation. (H.P. Blavatsky: The secret doctrine, part I, p. 485., 1888)

"Every atom in the Universe has the potentiality of self-consciousness in it, and is, like the Monads of Leibnitz, a Universe in itself, and for itself. It is an atom and an angel. (The secret doctrine, part I, p. 107.)

"The collective aggregation of these atoms forms thus the Anima Mundi of our Solar system, the soul of our little universe, each atom of which is of course a soul, a monad, a little universe endowed with consciousness, hence with memory. (The secret doctrine, part II, p. 672.)

The ancient Initiates, who were followed more or less closely by all profane antiquity, meant by the term "ATOM," a Soul, a Genius or Angel, the first-born of the ever-concealed CAUSE of all causes; and in this sense their teachings become comprehensible. ... It is not they who would have ever conceived, or dreamt that monstrous contrasted progeny, the nightmare of our modern civilized Race; namely -- inanimate material, self-guiding atoms, on the one hand, and an extra-Cosmic God on the other. (The secret doctrine, part I, p. 569.)

Annat jag noterat: Enligt denna artikel i DN om medvetandet, finns det kvantfysiker idag som tror på panpsychismen, att all materia har medvetande, även atomerna.

2018-08-27 @ 19:21:00 [Permalink](#) [Min mikrolivsfilosofi](#)
[Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

En liten inblick bakom stadens fasad

Civilisationen har ordnat materien så att atomerna ska verka mest döda och människan verka mest levande, såsom det är mest i städerna. Men de lyckas inte med att döda atomerna, utan sanningen är den att mitt i staden är det atomerna, själv i hårdaste betong och förtrampade och förnedrade i asfalt, som är de mest levande och andliga varelserna, och de civiliserade människorna som är de mest döda. En underlig ödets ironi. En gång skall vi återigen upptäcka detta, när vi låter atomerna ta över herraväldet igen över jorden, så att de får skapa sina sagolika urskogar överallt, gjorda just av atomerna och deras skaparvilja, och om inte planeten överlever, skall vi upptäcka denna sanning i "andevärlden", ljuvt och starkt.

"The atom [is] the most metaphysical object in creation. (H.P. Blavatsky: The secret doctrine, part I, p. 485., 1888)

2018-08-28 @ 14:46:00 [Permalink](#) [Min mikrolivsfilosofi](#)
[Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Något om lidandets problem

Varför tillåter "Gud" (= atomerna) så mycket lidande? Varför tar de inte genast oss till sig, till andevärldens paradiset, när vi lider av obotlig cancer *, svår, långdragen tortyr (1), eller korsfästelsestraffet?

Detta är en av naturens generalhemligheter. Jag frestas att ge upp tron på atomernas gudomlighet och intelligens inför lidandets problem, men om jag gör det, är det så mycket mer av annat som blir oförklarat, så jag nöjer mig med att konstatera att detta är lika svårt att förstå som telepati. Jag böjer mitt förstånd i stoftet, och tänker att kanske det finns en mening med det hela (2), eller kanske är det så som Emil Gustafson (1862-1900) sjunger i sången "Hur underlig är du i allt vad du gör", att "oroliga hjärta vad sörjer du för, ej prövningens dag är så lång."

Men det är kanske bara när vi tror att "Gud" förbjuder eutanasi och självmord som lidandets problem blir riktigt svårt, likaså teodicéproblemet. Att ha eutanasin/självmordet som "säkerhetsventil" kanske gör att vi står ut med mycket mer lidande än vi annars skulle, ty då är lidandet frivilligt, och hoppet om lidandets slut lever inom oss. Och att lida mycket kan också förändra vår syn på eutanasi om vi har förbjudit det tidigare, och göra oss mindre benägna att fördöma och skuldbelägga dem som begått eutanasi/självmord.

Och så skall man alltid minnas att "Gud", atomerna, vakar över världen och är med och påverkar dem som orsakar oss lidande, ja vem vet om de inte ibland stoppar dem, såsom det gick med den kinesiske fången som skulle hängas, men där blixten slog ner i repet han hängde i, så att det gick av, så att hans bödlar omvände sig till Gud?

* kanske atomerna låter oss få bestämma när vi vill begå eutanasi/själv mord, om vi inte orkar mer.

(1) kanske hoppet om att tortyren ska sluta och vi ska återhämta oss och bli fria, är så stark att atomerna inte vill avsluta det fysiska livet för oss.

(2) i sig själv är lidande meningslöst, och det är helt meningslöst att orsaka lidande, men i naturens stora "kompost" kan allt bli till mening.

2018-09-02

Är atomen tillvarons allraheligaste?

Kan det faktum att kvantfysikerna har svårt att förstå och mäta kvantfysikens liv, och att den har en tendens att utmana vår världsbild och revolutionera fysiken, vara p.g.a. att vi här har att göra med tillvarons allraheligaste, dess gudomligaste beståndsdelar?

2018-09-17

Blomman är atomen vecklad ut så vi kan se atomens inre paradis

Blomman är en atom som vecklar ut sig så att vi kan se atomens inre paradis. Blomman är, i all sin ringhet, en nyckel till att förstå tillvaron (en tolkningsnyckel, precis som Jesu försoningsdöd enligt den kristna myten är en tolkningsnyckel till hela kosmos). En av de viktigaste tolkningsnycklarna, kanske? I den ser vi att naturen är paradisk. Alltid när vi lämnar naturen i fred, utan att skända den, kommer det till sist skogar, ängar och till sist blommor på det. Det är som om naturen absolut vill bli blommor, blommor är dess yttersta konsekvens.

Kan du föreställa dig en blomma komma till helvetet efter dess död? Eller dess själ sluta existera, förintast totalt? Den är för paradisk för sånt. Det går stick i stäv med dess ljuvliga väsen, som liksom är en överjordisk skönhet, som tillhör "andevärlden". Den är motsatsen till helvete och förintelse, den är det rena paradiset.

Hav tröst, o människa, även du är en blomma, även du är innerst inne samma slags atom som vecklar ut sig i blomman.

2018-09-26

Något om panpsychismens förtjänster

Panpsychismen (läran att all materia har medvetande) överbryggas dualismen ande - materie, och gör att vi inte tvingas välja antingen anden eller materien, antingen spiritualism eller materialism. Detta senare har varit en plåga för filosofer genom historien, och har lett dem vilse många gånger.

Beaktansvärt är att den store filosofen Bertrand Russell, var panpsychist.

2018-09-29

Något om atomens evighet, Big Bang och universums oändlighet

Svar till kyrkomusikern i Skarpnäckskyrkan Miguel Robaina på Facebook, som menade att atomerna har haft en början, inte är från evighet. Han citerar fysikers teorier om att i det tidiga universum var hettan så stor att bara subatomära partiklar fanns. Mitt svar:

"Monsieur Robain, jag undrar verkligen hur fysikerna har kommit fram till det där. Det känns mest som lösa spekulationer, som människor med hybris har fastslagit som vetenskapliga sanningar. Jag tycker Big Bang-teorin känns väldigt konstig. Man börjar fråga sig frågor som "Vad fanns innan Big Bang? Det måste ha funnits något där innan, ty kosmos är från evighet. Vad fanns runt den där ofattbart lilla massan som Big Bang startade med? Har kosmos inte

alltid varit oändligt stort? Big Bang-teorin känns lika konstig som de religiösa fundamentalisternas teori om att Gud skapade kosmos ur ingenting en gång. Jag upplever det som mer rimligt att anta att atomerna varit atomer från evighet, och att vårt universum alltid har funnits. Dock finns det kanske andra universa, och oändligt många sådana. Men jag tycker det känns mera rimligt att anta att vårt universum är oändligt stort. Visserligen expanderar vårt universum, men det känns väldigt konstigt att tänka sig att någonstans tar vårt universum slut och ett annat universum tar vid. Vad är då gränsen mellan vårt universum och nästa universum? Är det en betongmur? Det hela blir absurt när man tänker på det lite djupare. Att galaxerna rör sig hela tiden ifrån varann, kan ha andra förklaringar än att vårt universum har ett begränsat omfång, och är det så, då faller Big Bang-teorin till marken."

2018-10-01

Hur ska man förklara prekognition? Något om atområden som det som ligger bakom uppfyllda profetior och "Guds försyn"

(det här är så svåra saker att fundera kring, att det blir fria spekulationer av det, som det alltid blir när jag blandar in min atomfilosofi. Jag sätter också ordet andevärlden inom parentes, av orsaker som man kan läsa om i mina inlägg om andevärlden på min f.d huvudblogg "För naturens skull", se här, länken är till alla inlägg i kategorin "Andevärlden och det paranormala")

Många fundamentalistiska kristna i Norden känner till "Lebesbymannen", den svenske finnmarksprofeten Anton Johanssons (1858-1926) profetior, av vilka vissa faktiskt gick i uppfyllelse, t.ex. de om Titanics undergång (se artikel om det här) och de om första världskriget. Det finns inte mycket material om detta, men jag tror källorna är pålitliga, att Johansson faktiskt hade de syner han berättar om innan händelserna inträffade. Ty han är inte ensam om sådana saker. Många synska människor (tänk på Jeane Dixon) har haft syner och profetior om saker som faktiskt sedan inträffat, och även förekomsten av sanndrömmar är väldokumenterat inom parapsykologin (se bl.a. här).

Prekognition, kallas det. Hur i hela fridens namn och rike ska man tolka denna företeelse? Den är en av de underligaste saker jag känner till. Är allting förutbestämt? Hur kan man annars veta framtiden?

Skulle en ateistisk naturalist-fundamentalist erkänna förekomsten av prekognition, skulle det väl skaka hans världsbild i grunden, och öppna honom för det paranormalas möjlighet. Det måste väl finnas en "gudom" om detta är möjligt. Det här lika svårt att förklara som den fria viljan, ja kanske ännu svårare. Och det ligger inom den fria viljans filosofiska domäner.

Måste vi bli anhängare av teorin om att världen är en maskin där allt som händer är förutbestämt, för att kunna tro på prekognition? Jag tror inte det. Inte om man antar en gudom bestående av "atomernas kosmiska community", och antar, likt Helena P. Blavatsky, att atomen är den mest metafysiska, dvs. mest andliga varelsen i tillvaron. Vad leder detta till? Att atomerna som community vet i det närmaste allt som går att veta, och kan tillsammans både planera för

framtiden och lära sig av sina erfarenheter (jag påstår inte att de tillsammans är fullkomliga och allvetande som den kristet fundamentalistiske guden). Och om det är sant att det är atomerna som är de främsta gudarna, som primärt skapar världen, i gemenskap, från andevärlden, med andevärlden som främsta bas, då bör de veta en hel del om framtiden, ty de planerar ju för den. De vet inte allt om framtiden, eftersom de inte är allvetande som den kristen guden, utan de planerar, och vissa av planerna går i uppfyllelse, andra inte (detta kan förklara mängden av profetior från andevärlden som inte gått i uppfyllelse, tänk på fantasier som den om 21.12.2012, som visserligen inte har behövt komma från några ickemänskliga varelser, men vem vet om ursprunget till profetian, som kan ha handlat om andra saker än den populära varianten av det). Och att de hela tiden lär sig, innebär att kosmos som helhet går mot ljusare tider efter hand. De måste hålla rådslagning i "andevärlden", i gigantiska andesamhällen inrättade för dem, som ingen ännu fått insyn i, eftersom de inte befinner sig på människoandens våglängder. Kanske varje planet har ett centralråd? Och varje varelse likaså? Atomer som håller rådslagning om hur de ska göra med denna arma varelse som kallar sig Lars?

Kanske det planetära atområdet beslöt sig 1907 (visserligen verkar Morgan Robertson fått veta det redan 1898, se här, och även andra än honom och Johansson fick veta det innan det hände) för att försöka skicka ut Titanic på Atlanten 2012, och sänka fartyget för att varna mänskligheten för hybris, och sedan uppenbarade denna plan för Anton Johansson? Varna mänskligheten för mänsklighetens kommande undergång genom storhetsvansinne? Genom en händelse som ser ut som en tanke, en symbol för hela det civiliserade projektet? Jag har märkt att andevärlden har ett utpräglat sinne för

symboler och myter, den är helt mytologisk, i alla fall den mänskliga andevärlden, och tydligen har "Gud" talat med oss på detta språk genom Titanic? Men atomerna har också varnat oss direkt, genom de eskatologiska symbolerna av världsundergången och apokalypsen som finns i alla religioner, även inom animismen. Men på vetenskapens språk talar de icke, av en anledning som jag finner mig hemma i. De står lika främmande för vetenskapen som djuren gör (atomer är en sorts "djur" på sitt sätt). Få vetenskapliga upptäckter har kommit från "andevärlden".

Den anarkoprimitivistiska författaren Daniel Quinn talar om att varje plats har en gud, som sköter om platsen. Vilda urfolk har också många gudar som tar hand om olika element, det finns åskgudar och eldgudar osv. De uppvisar också en flora av lokala platsgudar. Vissa är säkert bara fantasiskapelser, men "andevärlden" har en tendens att blanda verklighet och fantasi precis som småbarn gör.

Nu ska jag komma med min egen tolkning av platsgudarna; de består inte av en enda platsgud, en platsgud är istället ett atområd för den speciella platsen, som kan ta gestalten av en mytologisk gestalt i "andevärlden" (atomerna tar alltid gestalt av mytologiska varelser när de ska kommunicera med människor). Samma sak när det gäller elementen på den här planeten. Elementen kan bära i sig atområd, som tar gestalten av mytologiska varelser i "andevärlden". Ja, och i alla dessa råd har självklart molekylerna och cellerna sina representanter i råden, men det är atomerna som ytterst "bestämmer".

Platsens atområd skapar och planerar och "bestämmer", precis som atomernas kosmiska community, som just består av sådana atområd

(denna kosmiska community har dock ingen centralstyrelse, den är anarkistisk, och måste vara det, ty ingen centralstyrelse kan råda över något oändligt stort, som kosmos ju är). Planeringen går, genom alla atområden, ner i de allra minsta ting, ner i att planera för händelser på molekyl och cellnivå, vägledande och vårdande om varje minsta molekyl. Det är detta som "Guds försyn", som de kristna teologerna talat så mycket om, egentligen handlar om. Här har du hemligheten bakom alla bönesvar (sådana tar plats hela tiden), alla mirakelhelanden, alla mirakler över huvudtaget (är inte hjärnan och medvetandet det största miraklet av alla, vilka "andevärlds"-atområd gömmer sig bakom där? Det nästan kräver sånt!). Det är atomerna som griper in genom sina atområd. Ja, varje cell i kroppen har ett eget atområd, eftersom det lär finnas 100 trillioner atomer i en mänsklig kroppscell. Dessa cellens atomer utgör en hel värld i "andevärlden", som en egen andlig planet med olika samhällen i, och sitt eget planetära atområd, mikrokosmos av Tellus planetära atområd. Det finns antagligen molekylråd, cellråd och kroppsorgansråd också.

Mänskligheten (varje människas innersta är en atom) har antagligen också ett planetärt råd i andevärlden, där vissa av oss samlas i våra andevärldsupplevelser, fantasier och nattliga drömmar. Men de som sitter där kan vara underliga filurer, inte de som styr här på jorden, utan kanske, som luffaren Ari Viklund påstod, innehålla som sin främsta medlem en sådan där handikappad, stum, döv och blind tjej som sitter bunden i sin rullstol och vickar sig fram och tillbaka, ständigt, hela dagarna. Jag kan lova dig att de som är högst där, är ofta lägst på jorden, ty andevärlden har en tendens att ställa saker och ting på huvudet. Vänta dig inte att träffa Stefan Löfvén och Donald Trump i det rådet, oavsett hur vilda drömmar de kan ha.

Men atområden, från de minsta till de största, härskar inte med tvång och våld, såsom poliserna och riksdagen, utan genom att, som Jesus, tjäna sina medvarelser, och gå under dem och bära dem som sina barn, vårda dem, lyssna till dom, hjälpa dom. Var hittar du poliser i "andevärlden", förresten. Ingen har väl sett till dem där, vad jag vet. Andevärlden har andra regler än vårt svenska samhälle, där härskar man genom att inspirera, inte genom att hjärntvätta och befalla och hota med psykvård. De bästa idéerna vinner. Den som ger mest, blir atområdets mest aktade atom, precis som hos många vilda urfolk, där den som ger mest blir hövding. Det har de väl lärt av andevärlden och schamanerna?

Men råd måste det vara, ty här härskar samarbete mitt i anarkin. Och råd kommer det alltid att finnas på jorden, hur anarkistiska vi än blir, hur mycket urfolk vi än blir, ty det är genom råd och möten vi sköter våra gemensamma affärer. Anarkismen internationellt är också uppbyggd på en otalig mängd små självstyrande råd. Precis som atområden är. Har inte atomgudarna inspirerat anarkismen? De står bakom både det ena och det andra, tror jag.

Så var trygg, min vän, du leds av vänliga händer, atomgudarna, som har rätt lång erfarenhet (evigheten själv?), och blir bättre och bättre på planering hela tiden (många av naturens ofullkomligheter kommer av att atomgudarna inte är varken allsmäktiga eller allvetande, utan lär sig av sina misstag hela tiden, genom evolution). En gång skall allt bli så bra, p.g.a. framstegen hos atomerna (och hos oss som atomer), att skapelsen har nått sitt slutmål, nått det syfte som hela den här jordiska evolutionen hade, den eviga "vilan i Gud". Om detta har profeter och mystiker och helgon profeterat i alla tider,

och gissa om jag tror att det låg atomer bakom deras visioner om detta, också! Slutmålet; alltings återupprättelse och alla varelsers eviga lycka i Naturens andevärld, då vi har lärt oss tillräckligt för att kunna vara nöjda med det vi lärt oss, och kunna tacka för alla jordiska plågor, som vi ska minnas som de tillfällen då lärandet tog fart med turbobastighet och väckte oss upp ur sömnen i civilisationens Matrix (detta är jag själv ett vittne om). Mystikern Martinus Thomsen (1890-1981) säger rentav att våra lidanden på jorden kommer att vara våra dyrbaraste minnen i "salighetsriket", ty det var då "Gud" var oss närmast och bar oss som ömmast, och det var då vi lärde oss mest.

Aforism om atomgudarna

Om det är atomerna som är gudarna, vilket jag tror - då formligen simmar vi i gudomssubstans.

2018-10-25

NOCTURNE

Sov på min arm! Natten gömmer
Under sin vinge din blossande kind.
Lycklig och varm snart du drömmer
Flyr mig I drömmen som våg flyr vind.

Fångas igen. Flämtar. Strider.
Vill inte. Vill. Och blir åter kysst.
Slumra min vän! Natten skrider.
Kärleken vaktar dig ömt och tyst.

Sov på min arm! Månens skära
Lyftes ur lundarnas skugga skyggt
Och på din barm o min kära
Täljer dess återglans timmarnas flykt.

Helig den frid hjärtat hyser
Mitt I den virvlande blodströmmens larm!
Slut är din strid. Månen lyser.
Vårnattsvind svalkar dig. Sov på min arm.

(Evert Taube)